X. évfolyam, 2. szám
1954. január 7

Ludas Matyi

DISZNÓTOROK IDEJÉN

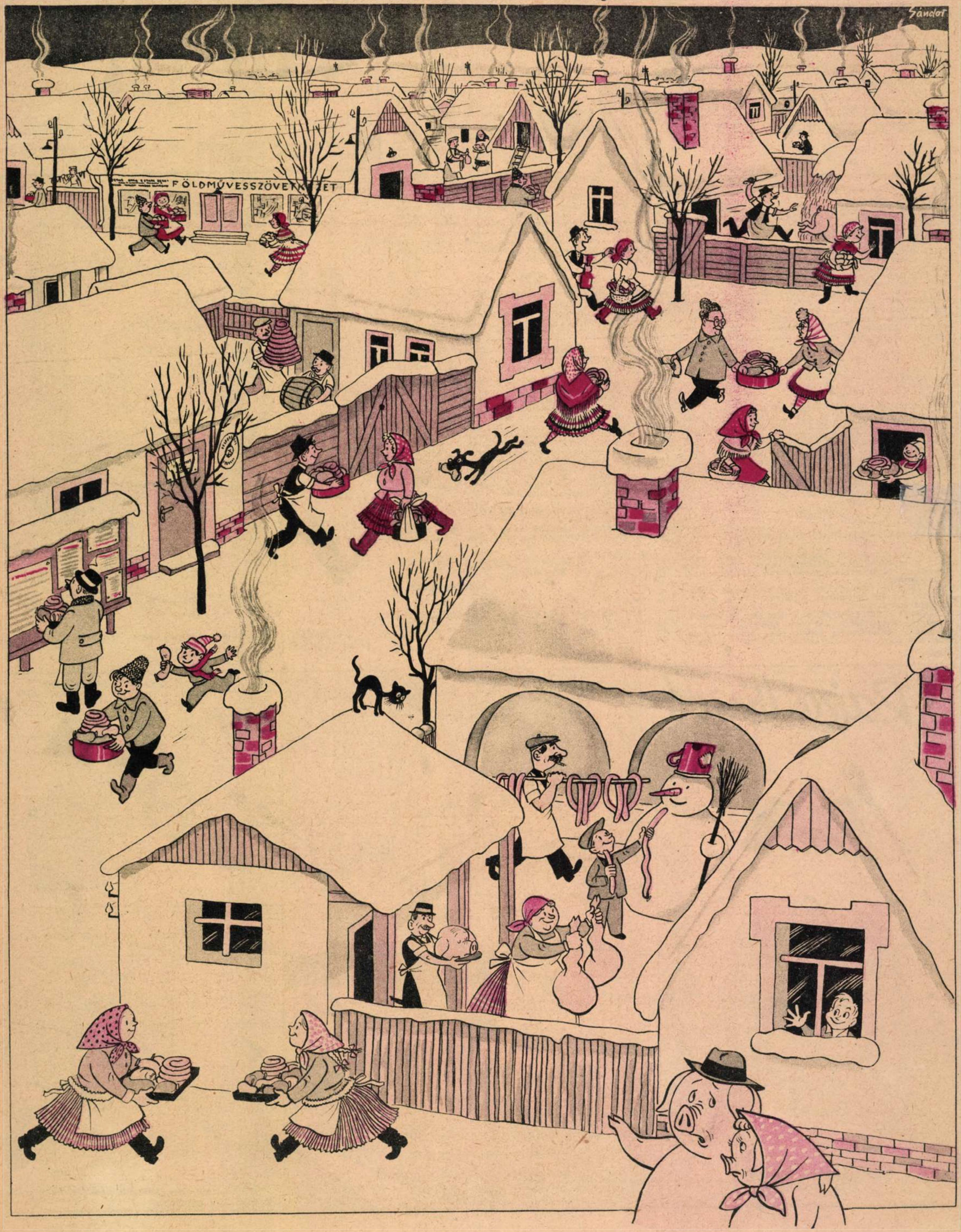
Sándor
FÖLDMŰVESSZÖVETKEZET

— *Szeressük egymást Röfike. Látja, milyen mulandó az élet . . .*

KORREKT MEGOLDÁS, avagy: A guyanai brit úriemberek

1. KÉP

(Játszódik 1953 áprilisában Lyttelton brit gyarmatügyi miniszter szobájában, Savage guyanai angol kormányzó jelenlétében.)

LYTTELTON (a megkezdett beszélgetést folytatva): **... és milyen előkészületeket tettek végülis a választásokra?**

SAVAGE: El sem képzeli, Sir, milyen körültekintő bölcseséggel jártunk el ezúttal... Először is egymillió fontot juttattunk a Kormányhű Hazafias pártok titkos alapjára. Másodszor kihirdettük, hogy ha a Népi Haladó Párt győz, minden nő közulajdonba kerül, minden gyermeket Szibériába hurcolnak, Őfelsége pedig leveszi a kezét erről a legkedvesebb gyarmatáról. Harmadszor — erre figyeljen, Sir! — harmadszor elhíreszteltük a lakosság körében, hogy ha az egész nép egyöntetűen kiáll a brit korona és a hozzá hű pártok mellett, jutalmul azonnal felmentenek engem a kormányzói tisztség alól. Ha ez sem használ...

LYTTELTON: Jól van, Savage, gondolni fogok magára. De most aztán mindent bele, nehogy megint azt mondják, hogy ez az ügyetlen Lyttelton még egy gyarmatot potyogtatott ki Őfelsége kezéből. A fő dolog az, hogy korrektül járjon el, ahogy ez egy angol gentlemanhoz illik, s demokratikusan, mint ezt nagy birodalmi hagyományaink előírják. Semmiesetre se engedje meg, hogy az az álnok Népi Haladó Párt behálózza hű és szeretett alattvalóinkat. Legjobb, ha minden választási gyűlésüket betiltja és a szavazás napjáig újságjaikat is elkobozza...

SAVAGE: Meglesz, Sir. Számíthat rám.

2. KÉP

(Néhány héttel később, ugyanott. Hírnök jő, s jelenti):

HIRNÖK: Sir, borzasztó hírt hozok: győztek a vörösök Guyanában. A mandátumok kétharmada az övék.

LYTTELTON: Az lehetetlen.

HIRNÖK: Dehogy lehetetlen. Ebben a pillanatban beszéltem Savage kormányzó úr orvosával. Ő jelentette, hogy a kormányzó úr hőmérséklete 40 fok fölött van, pulzusa 120, vérnyomása 250.

LYTTELTON (összeroskadva): **Akkor igaz...** (Néhány másodpercnyi fájdalmas csend után): **Maga pedig azonnal rohanjon a miniszterelnök úrhoz és jelentse neki, hogy a brit korona ismét egy éretlen nép antidemokratikus összeesküvésének áldozata lett.** (Hírnök elrohan.) **Szörnyűség, hogy az ember már a választásokban sem bízhat... De hát mit tegyünk, ha egyszer egy nép ilyen inkorrekt?**

3. KÉP

(Ugyanott, további félesztendővel később, a telefonnál.)

LYTTELTON: Savage, maga az? Idefigyeljen, jó hírt közlök. A titkos tanács hosszabb mérlegelés után arra a megállapításra jutott, hogy a guyanai nép méltatlanná vált bizalmunkra. Igen, igen, még éretlen a demokráciára. Ezért elrendelem, hogy nyomban mozdítsa el a haladópárti kormányt, azonnal függessze fel az alkotmányt, tartóztassa le a legszájasabb vezetőket és közölje a néppel, hogy mostantól fogva helyreáll a rend, a törvény és a tisztesség. Hadihajókat küldök. Telefonáljon, ha esetleg bombavetőkre is szükség volna.

4. KÉP

(Néhány héttel később, az alsóházban.)

EGY MUNKÁSPÁRTI LORD-JELÖLT: Van-e tudomása a gyarmatügyi miniszter úrnak arról, hogy Guyanában sajátkezűleg méltóztatott felfüggeszteni az alkotmányt?

LYTTELTON: Csekélység az egész, tisztelt képviselő úr. Az én helyemben bizonyára ön is ugyanígy járt volna el.

AZ ELLENZÉKI LORD-JELÖLT: Ezt nem is vitatom, érdemdús utód-elődöm. De nem gondolja, hogy az alkotmány felfüggeszése helyett talán mégis korrektebb lett volna új választásokat elrendelni, s hamis szavazócédulákkal, a választók felének letartóztatásával, vagy esetleg más ügyes stiklivel alkotmányosan megbuktatni a Népi Haladó Pártot? Ez — hogy úgy mondjam — gentlemanhoz illőbb eljárás lett volna...

LYTTELTON: Igazán sajnálom, nagyrabecsült kollégám, de nem tudok önnel egyetérteni. Ugyanis pillanatnyilag nem állt rendelkezésre elegendő mennyiségű hamis szavazócédula, a választók egyik fele pedig épp olyan vörös volt mint a másik. Ilyen körülmények között az alkotmány felfüggesztése látszott a legegyenesebb és legbecsületesebb dolognak.* Gondolja csak meg, milyen inkorrekt lett volna másodszor is szétkergetni a guyanai parlamentet, másodszor is letartóztatni a kormányt, másodszor is érvényteleníteni a választásokat. Egy brit gentleman nem bocsátkozhat ilyen átlátszó törvényszegésbe. Az ilyesmit átengedjük amerikai barátainknak. Számunkra a tisztesség, a törvény és a rend mocsoktalan védelmezői számára nem kínálkozott más megoldás, mint felfüggeszteni magát a törvényt.

A LORD-JELÖLT: Valljuk be, igaza van. De én mindenesetre mosom kezeimet.

5. KÉP

(Ismét a telefonnál.)

LYTTELTON: Savage, az istenfáját, mi van már azzal az új kormánnyal? Az egész világ magát figyeli, maga vén balkezes!

SAVAGE: De Sir, Ön igaztalan a korona egy hű szolgálójához. Avagy nem tudja, hogy leghűségesebb embereim már hetek óta lámpásssal kutatják az országot, hogy végre összeszedjék azt a 27 embert, akiből megalakíthajtuk az új kormányt? Már 21-et összeszedtünk. Sir, az ég szerelmére, nem lehetne kivételesen 21-re csökkenteni a miniszterek számát? Gondolja meg, milyen könnyebbség volna ez...

LYTTELTON: Már ezerszer mondtam, hogy nem lehet. Az alkotmány és a törvény számunkra szent. Képzelje csak el, hová jutnánk, ha szentségtelen kézzel előbb itt, azután meg ott hozzányúlnánk a Törvény betűjéhez. 27 miniszter kell és punktum.

SAVAGE: Akkor küldjön gyorsan hat embert Londonból, mert itt már több jelöltet lámpással sem talál...

6. KÉP

(A kül- és belföldi sajtó képviselőinek jelenlétében.)

LYTTELTON: Uraim, örömmel közölhetem önökkel, hogy amit eddig oly fájdalmasan nélkülöztünk: a törvényes guyanai kormány — ismét megalakult és szolgálatunkra áll.

EGY OKVETETLENKEDŐ HANG: Igazán? És ha szabadna kérdeznem, hány miniszter képviseli ebben a kormányban a választásokon győztes Népi Haladó Pártot?

LYTTELTON: Az ön kérdése valósággal megrendít engem. Hogyan tételezhet fel ön akárcsak gondolatban is ilyen tisztességtelenséget, ilyen inkorrekt eljárást a brit kormány részéről? A Népi Haladó Párt nekünk elvi ellenfelünk — de azért vele szemben sem engedhetjük meg magunknak azt a becstelenséget, hogy amikor élvonalbeli vezetői a börtönben sinylődnek, az ő megkerülésükkel, az ő fejük felett holmi második garniturából alakítsuk meg a guyanai kormányt. Mi bebörtönöztük ezeket az urakat, de emberi méltóságuk, csakúgy mint pártjuk szuverénitása, előttünk szent. Mi angol gentlemanek vagyunk Uraim. Bennünket az elemi tisztesség kötelezett arra, hogy ezúttal az egész Népi Haladó Pártot kihagyjuk a kormányból.

EGY LOJÁLIS HANG: Úgy van! Ez korrekt és nagylelkű eljárás volt!

MÁS LOJÁLIS HANGOK: Éljen a lytteltoni kíméletesség! Éljen a hadihajók demokráciája!

(További képek és képtelenségek még egy ideig következnek.)

KENDE PÉTER

---

* *A szerző megjegyzése: ezt a mondatot szószerint idéztük Lyttelton úr 1953 december 8-i alsóházi felszólalásából.*

Még ezt kívánjuk 1954-re!

(Újévi számunk lezárása után érkezett.)

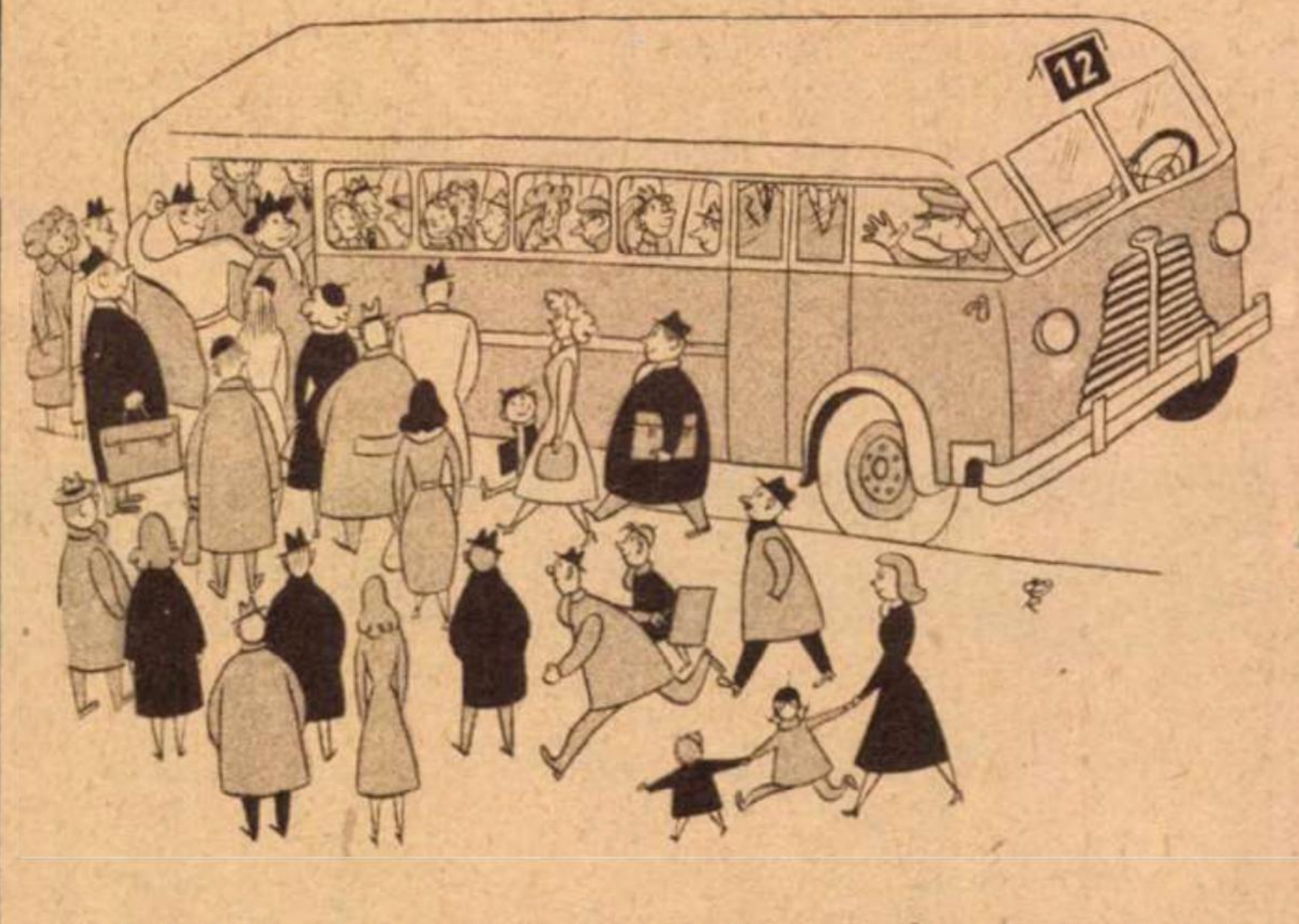

Azt kívánjuk, hogy ennyien várják az autóbuszt. Jelenleg ugyanis háromszor ennyien várják.

Reális üzletember

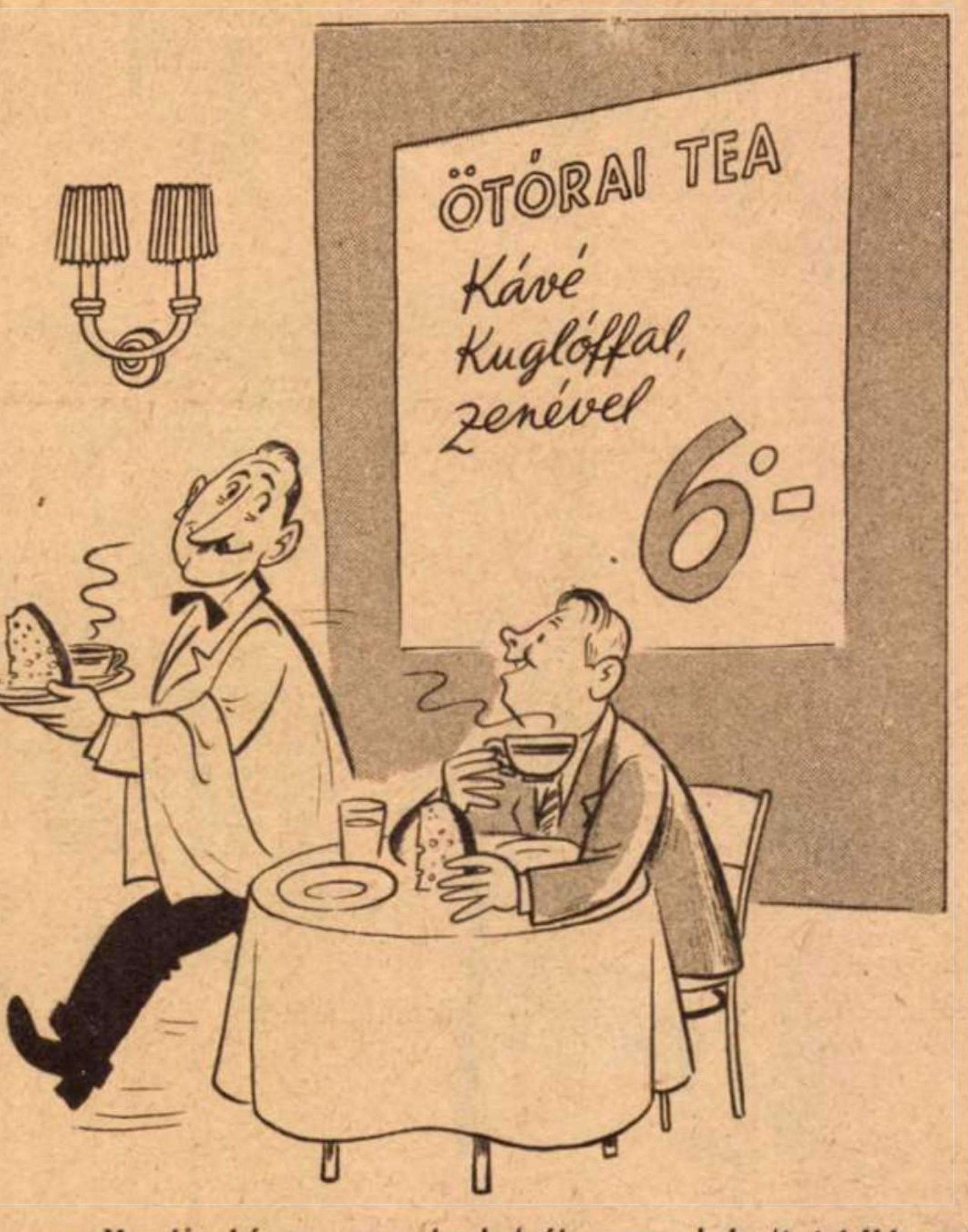

— Mondja kérem, nem kaphatnék zene helyett inkább még egy szelet kuglófot?

KASSO: Rajzos Híradó

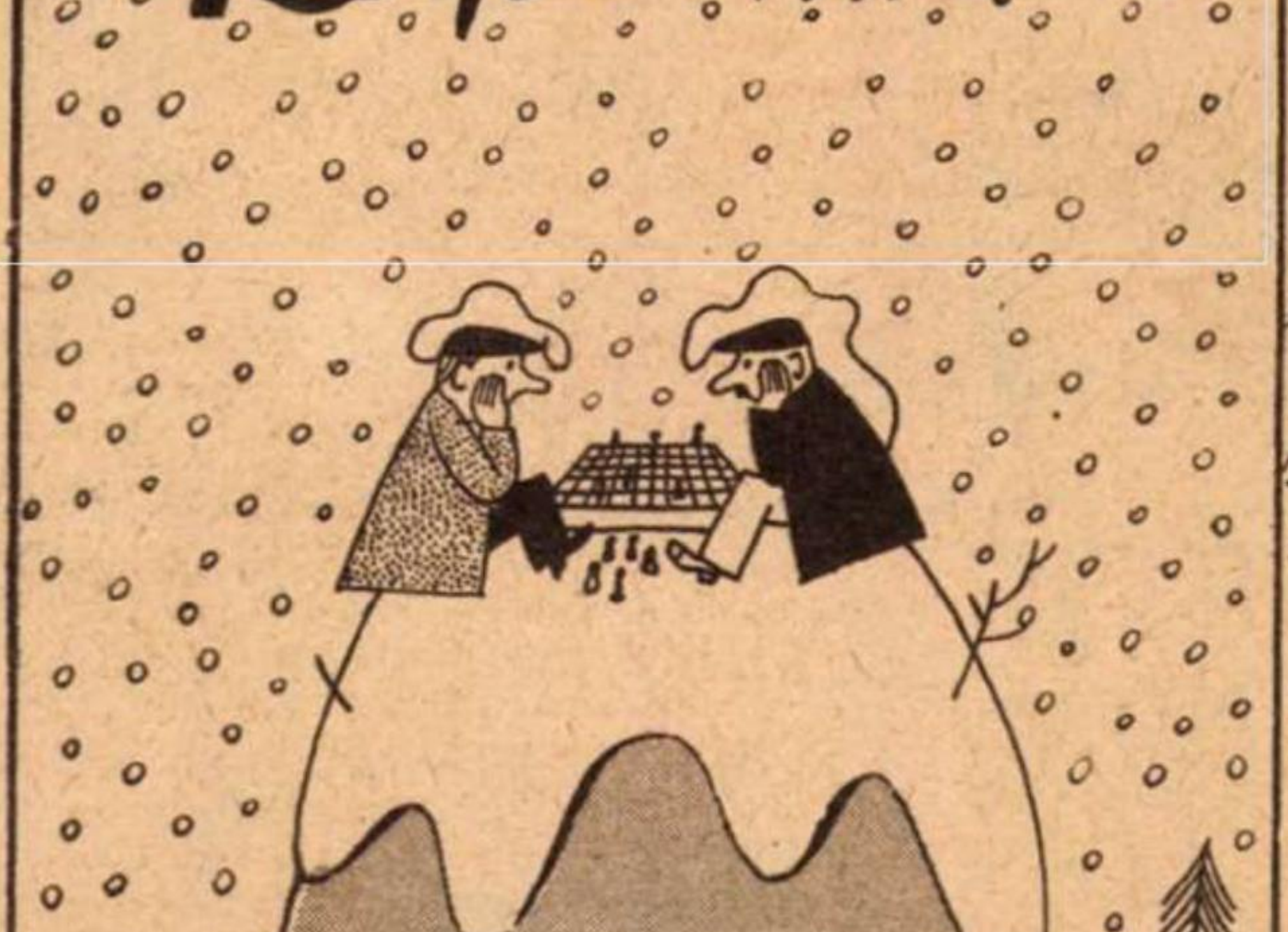

SZENVEDÉLYES SAKKOZÓK TÉLI ÜDÜLÉSEN

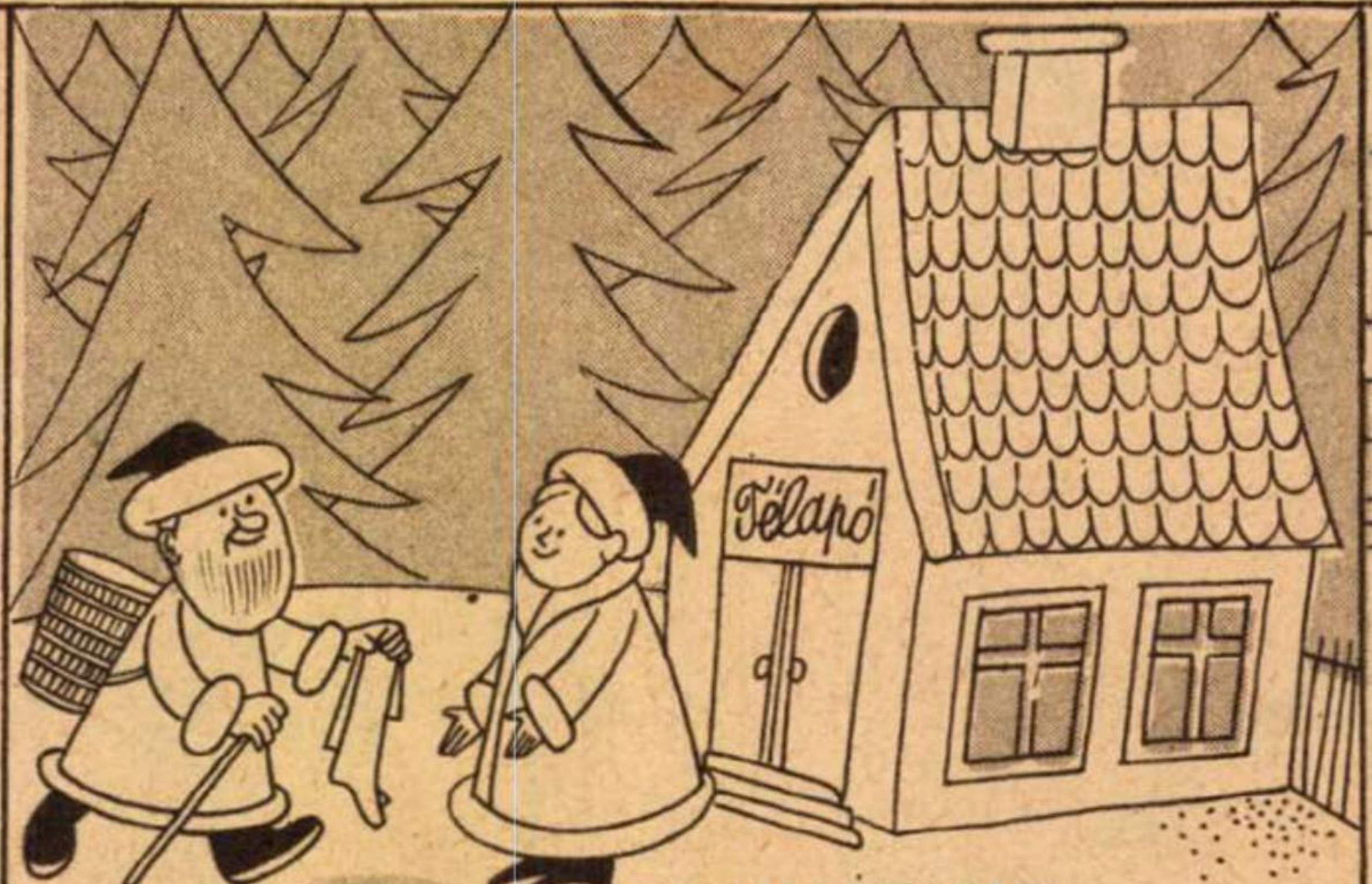

TÉLAPÓ HAZATÉR

— Látod anyukám, neked is hoztam egy nájlonharisnyát...

KARÁCSONY UTÁNI CSERÉLGETÉS

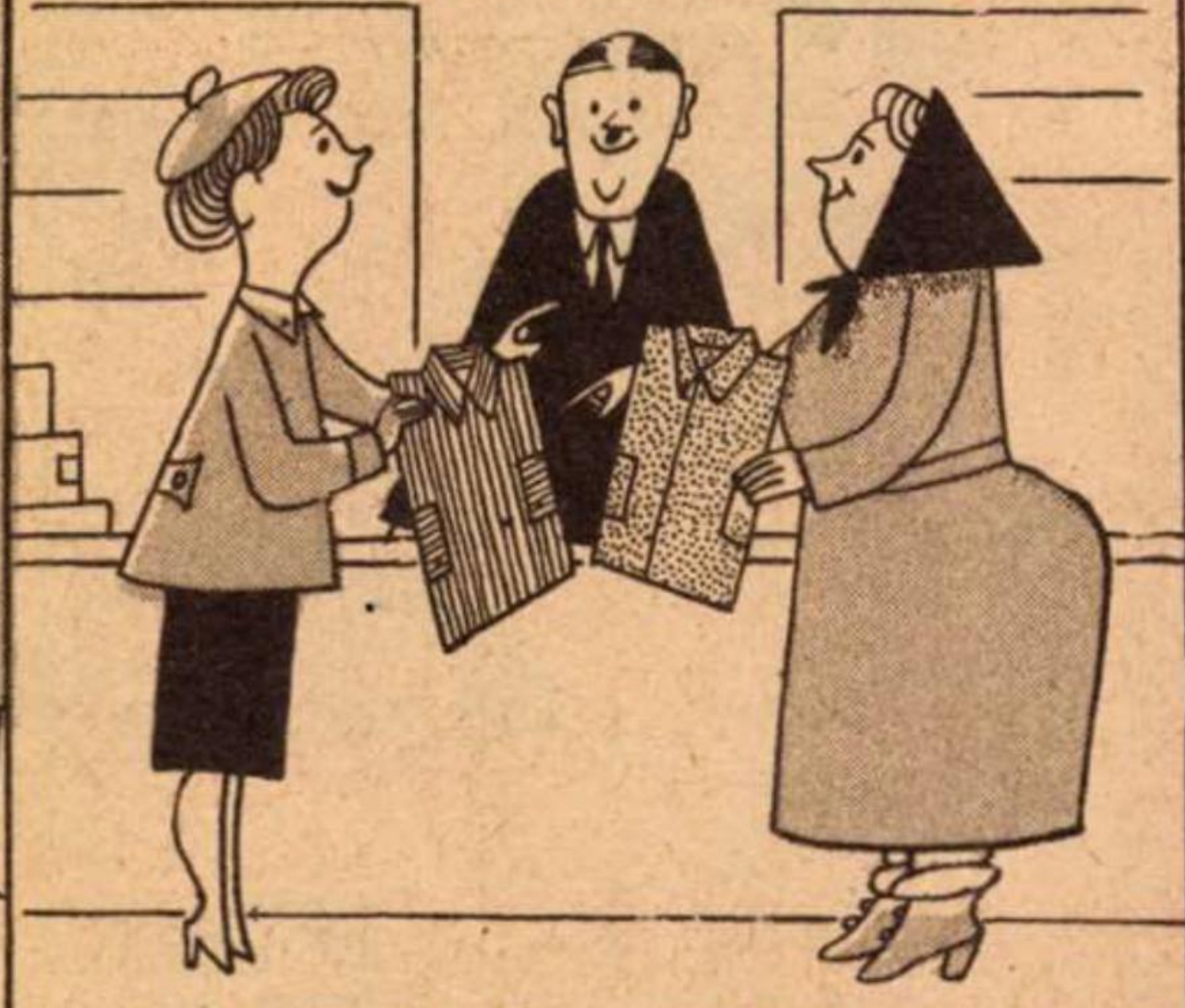

— Nekem is tetszik, amit maga kapott karácsonyra, cseréljük ki magunk között.

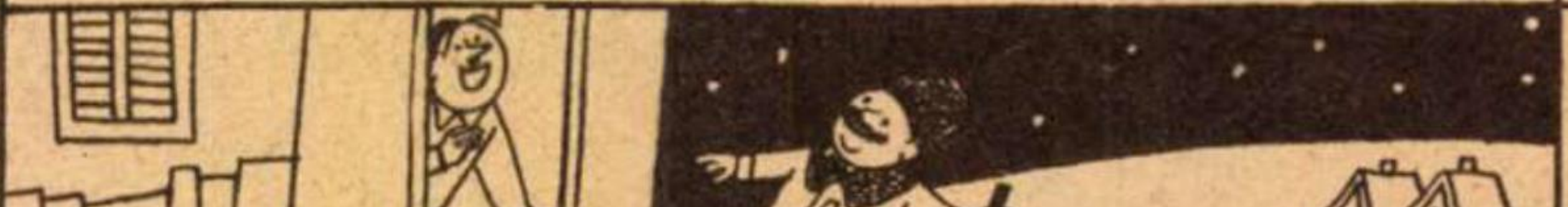

DISZNÓTOR UTÁN avagy a figyelmes házigazda: — Látja sógor, ezt az utat magának csináltam...

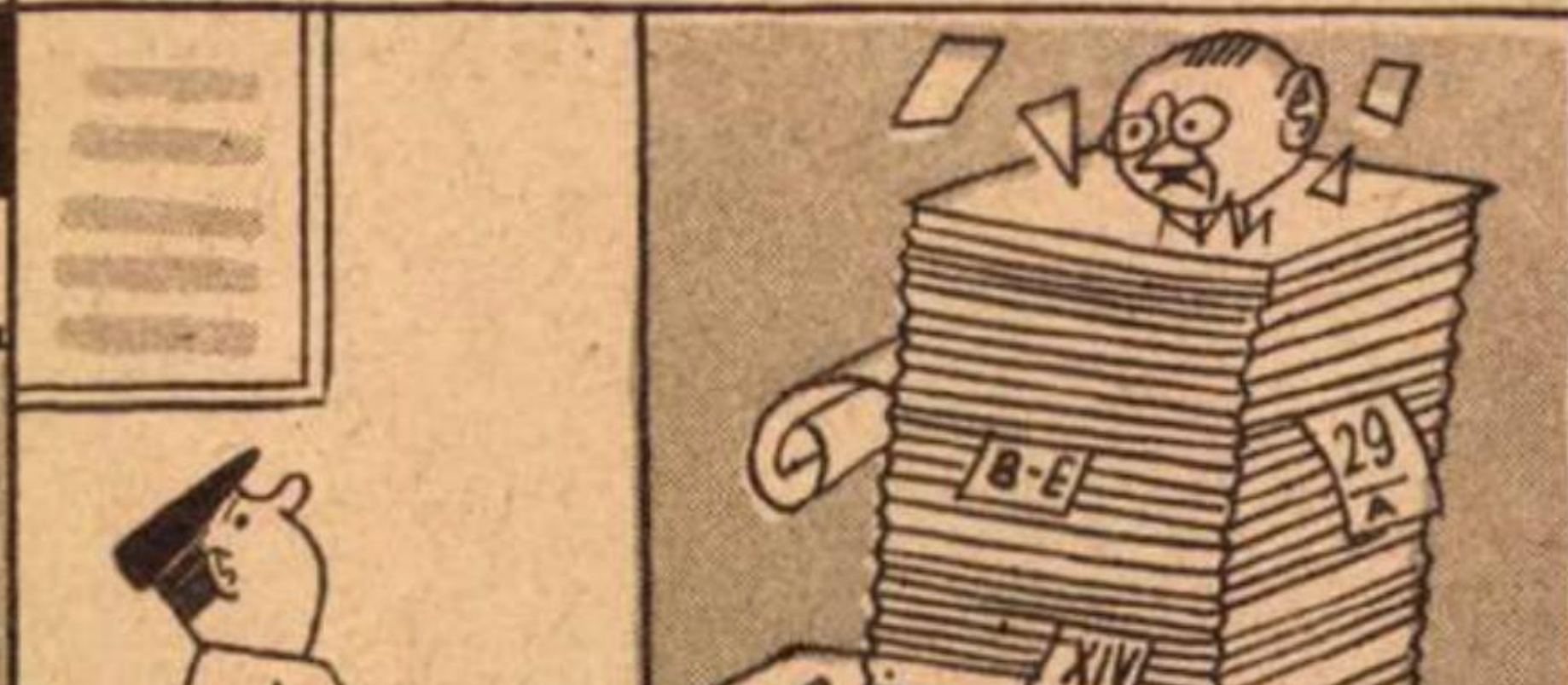

A bürokrata: Ne zavarjon! Láthatja, hogy nyakig vagyok a munkában!

Szarka mennybemenetele

Megesik néha, hogy a „látóember" sem látja előre a dolgokat. Ezért történt, hogy Szarka Dömötör a tanyavilág látóembere igen meglepődött, amikor Locskáék disznótorából a sötétségbe kilépve egy nagy fekete kutyával találta magát szemközt. Az eb nekirontott Szarkának, a tudós emberből pedig azonnyomban panaszos kiáltás szakadt ki:

— Ölnek!

Kivágódott az ajtó és hárman is kirontottak.

— Az az átok dög majd megmart! — panaszolta Szarka és közben négykézláb kutatott földre hullott kucsmája után.

Lent a földön ötlött eszébe, hogy mégis csak rettenetes helyzetbe jutott hívei előtt. Hiszen látóembert nem érhet meglepetés. Az előtt nyitott könyv nemcsak a múlt, hanem a jövő is. Nem is kereste tovább a kucsmát, hanem üggyel-bajjal felegyenesedvén, hogy helyreállítsa tekintélyét, kijelentette:

— Ha csak egy közönséges kutya lett volna! — és keserűen nevetett, mint aki még töpreng, hogy beavassa-e a titokba a többieket vagy sem. — Tudjátok ki volt az?

— Mondja az istenért, Dömötör bácsi! — várták türelmetlenül a kinyilatkoztatást a hívők.

— Hát megmondhatom, Daróczy doktor volt kutya képében.

Az egyik asszony feljajdult:

— Az a gonosz! Még mit el nem követne bosszúból!... Sót kellett volna ráhinteni — vélekedett tétován.

A „látóember" habozás nélkül rávágta:

— Éppen most nem volt só a zsebemben.

Szarka Dömötör maga sem remélte, hogy a szorongatottságában kitalált magyarázat ilyen haszonnal járjon számára. Mert most jól visszafizetett az orvosnak, aki egyszer megszidta a felelőtlen kuruzslás miatt. Egyszer egy balul sikerült „gyógykezelés" után fel is jelentette egészségrontás címén. Hát most megkapta a magáét. Mert másnap már az egész környék tudta, hogy az orvos éjszakánként fekete kutya képében csatangol. Megmarja a jámbor járókelőket, hogy másnap kereshessen a gyógyítással.

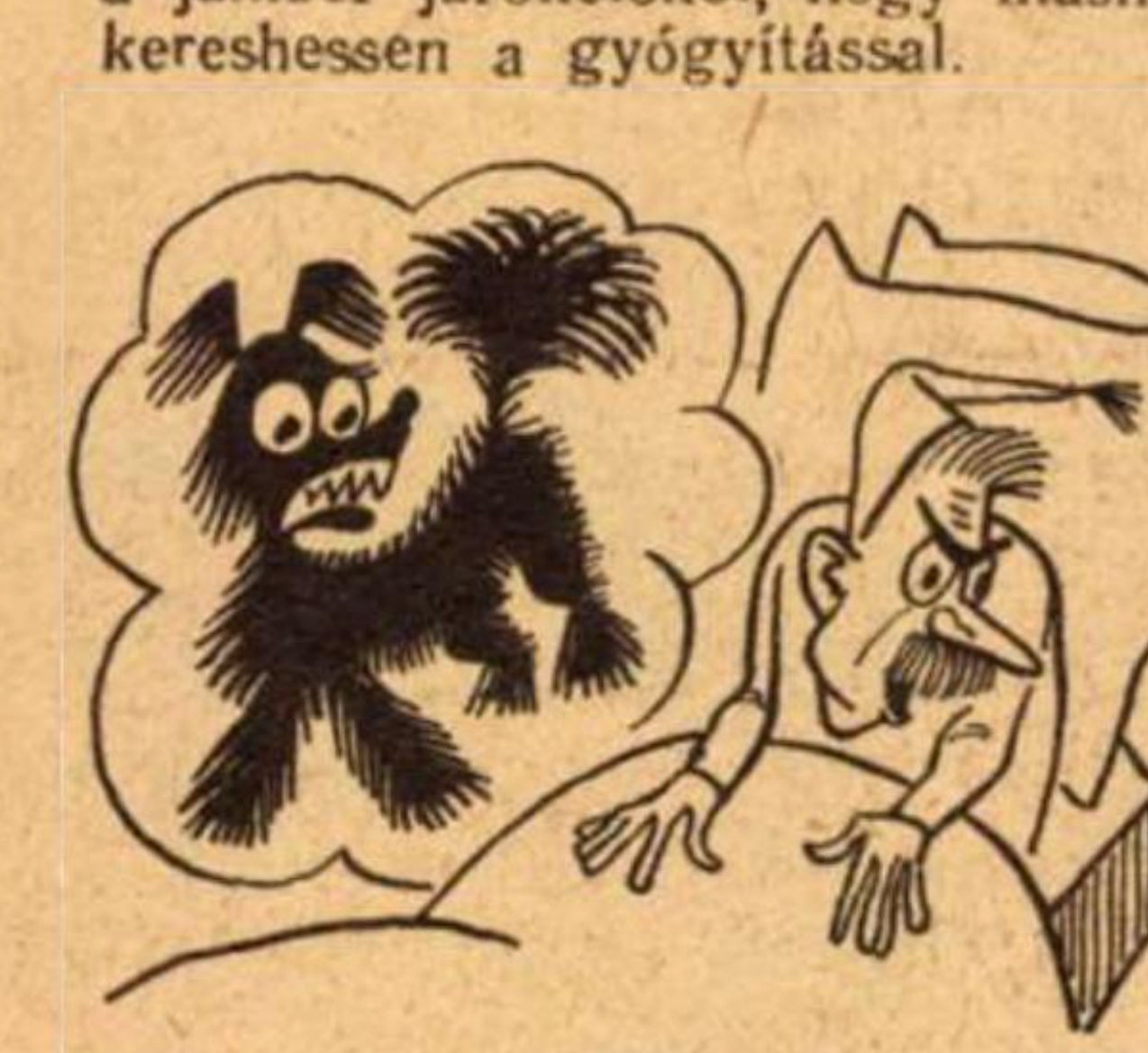

Hanem hát a látóember is csak ember, mint ahogy Szarka Dömötör sem volt más, csak ahogy magáról mondotta: tudósabb a többinél, kiválasztott, gyógyításra elhivatott ember. S mint ahogy minden emberrel előfordul, egyszer csak ő is megbetegedett. Görcsök rontottak rá. Csak jajgatott nagyhangosan, amíg Libás Juli néni, a szállásadó asszonya meghallotta.

Az asszony hányni kezdte magára a keresztet:

— Uram-isten vidd el tőle a gonoszt!

A látóember pedig kínokcsigázta hangon azt mondta:

— Egy kis pálinkát... az üstbe önteni... az ólból szalmát... két egészséges szálat keresztberakva ide elém...

Még akart valamit mondani, de Juli néni már csobogtatta is a pálinkát a kamrában, rakta a tüzet, körülményesen kiválasztotta a szalmaszálakat, s mire mindezzel végzett, az öreg elszenderedett.

Juli néni pedig korán reggel átszekerezett Balkára. Mert úgy hallotta, hogy ott egy igen okos látóember él. Az bizonyosan segít a mesteren.

Délre meg is jött Szarka szakmabelijével a szekér. Az öreg azonban ahelyett, hogy örült volna a segítségnek, kegyetlenül megharagudott. Még hogy őhozzá idegenből tudós embert hozatnak. Van neki annyi tudománya, mint másnak! De aztán megint beléfojtották a görcsök a szót.

Ekkor az ösztövér jövevény mindenkit kiküldött a szobából. Egyedül Juli nénit tartotta bent. Tőle pálinkát kért azzal, hogy gyógyítás előtt meg kell tisztulnia. Szarka nem is tiltakozhatott, maga is így szokott megtisztulni munka előtt. Sajgó szívvel nézte, amint a kolléga benyakal jó másféldecire valót a kisüstiből. És állapota még rosszabbra fordult, amikor látta, hogy a szemérem nélkül való ember a nagyobb varázslat kedvéért még a földet is meglocsolja az ő drága pálinkájával.

De a pokol csak ezután következett. Hallotta, amint a tudós ember kiadta a parancsot:

— Főzzenek fel két marék szikfüvet, félmarok bárányganéjt, meg húsz szál vénasszonyhajat egy lábasban. Holnapra futni fog a mi kedves betegünk.

Futott is. Nem másnap, hanem még aznap alkonyatkor. Nem a saját lábán, hanem úgy, hogy lopva felkéredzett egy arra haladó idegen szekérre. Előbb azonban írást hagyott hátra az asztalon:

„Jelenésem volt, az úr egyidőre magához hivatott közvetlen közelébe. Gondom lesz rátok ott fent is. Szarka Dömötör tudós és látó."

Egy nap elég volt ahhoz, hogy legenda keletkezzék Szarka csodálatos mennybemenetele körül. Volt öregasszony, aki az alkonyati felhőkben könyökölve látta Szarkát és esküdött rá, hogy éppen egy lángpallósú angyallal tárgyalt Daróczy doktor megbüntetéséről.

Négy napig nőtt, sűrűsödött, vált egyre hitelesebbé Szarka esete. A tanyaiak közül sokan odazarándokoltak a házhoz, ahol Juli néni apróbb adományok fejében készséggel megmutatta bárkinek az ágyat, amelyen a szent ember utoljára feküdt. Egyesek titokban kisebb darabokat levágtak a lepedőről, hogy ereklyeként magukkal vigyék. Sosem tudhatja az ember, hogy mikor lesz beteg...

Ki tudja mi lett volna a dologból, ha egy búskomor ló nem rúg térden egy öreg parasztot, bizonyos Pénzes Istvánt. De a ló haragos volt és erős, emiatt a szegény gazdát lábtöréssel beszállították a járási kórházba. Ott pedig az történt, hogy amint Pénzes Istvánt hordágyon beviszik a kórterembe, az első ember, akivel találkozik, Szarka Dömötör. Igen, az a Szarka Dömötör, aki az emlékezetes mennybemeneteli alkonyatkor beszekerezett a kórházba és mint minden ember, ha arra kényszerül, kivetette vakbelét.

A továbbiakat már mindenki elképzelheti. A tanyavilágban megszűnt a Szarka Dömötör-kultusz és szegény Juli néni, aki már azon gondolkodott, hogy hivatalosan is megszerzi a múzeumigazgatói címet, kénytelen volt visszatérni a kofálkodáshoz.

Bajor Nagy Ernő

Miért kerülök sokba?

(Egy kis fűrész kalandjai)

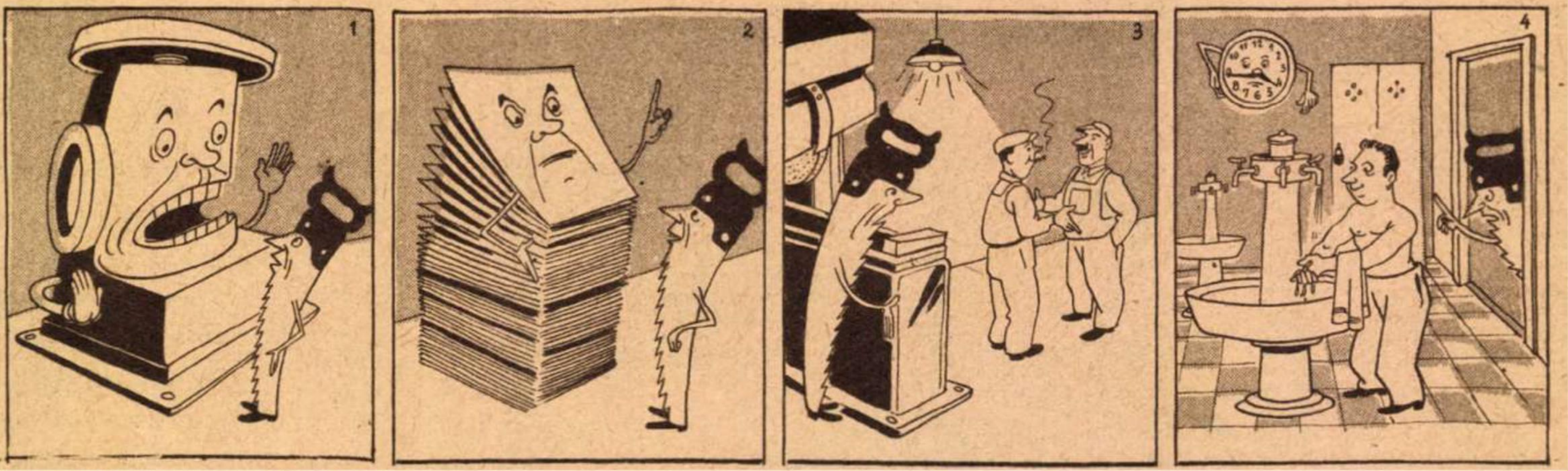

— ... mert nem megfelelő gépen gyártanak!

— ... mert nem jó anyagból készítenek!

— ... mert ez a csellengés is az én kontómra megy!

— ... mert ez is az én időmből van!

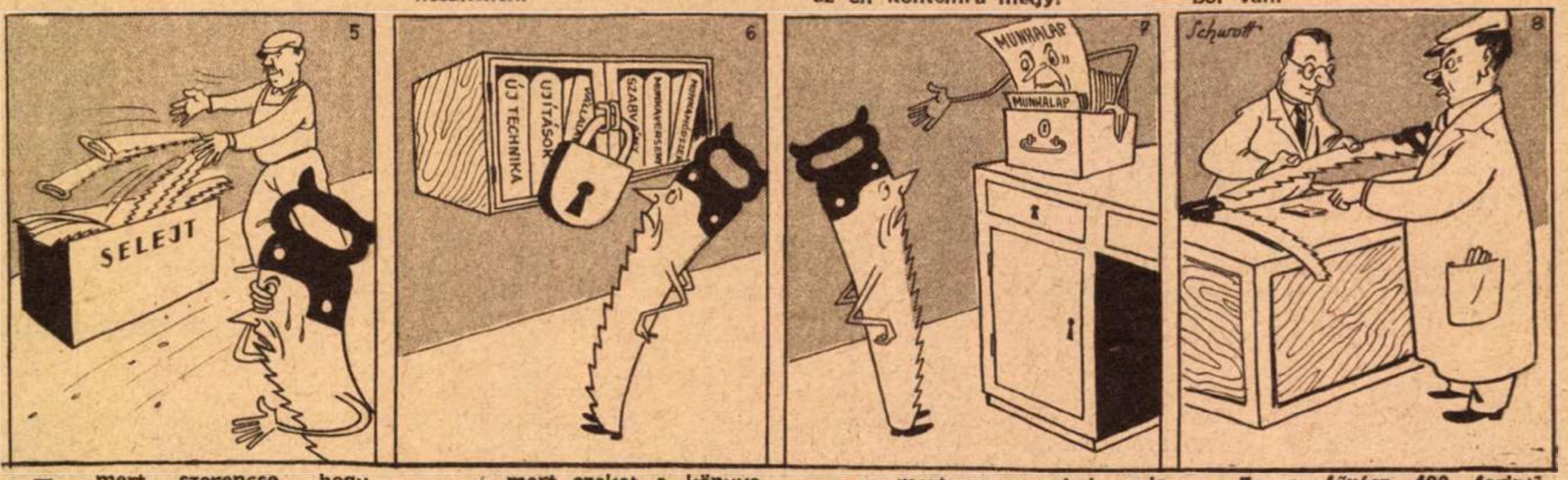

— ... mert szerencse, hogy egyáltalán megmaradtam!

— ... mert ezeket a könyveket nálunk senkisem olvassa!

— ... mert a munkalap is gyakran késik!

— Ez a fűrész 480 forint? Miért olyan drága?

— Tessék megnézni az előző hét képet...

Ellenőrzik az üzemi kosztot

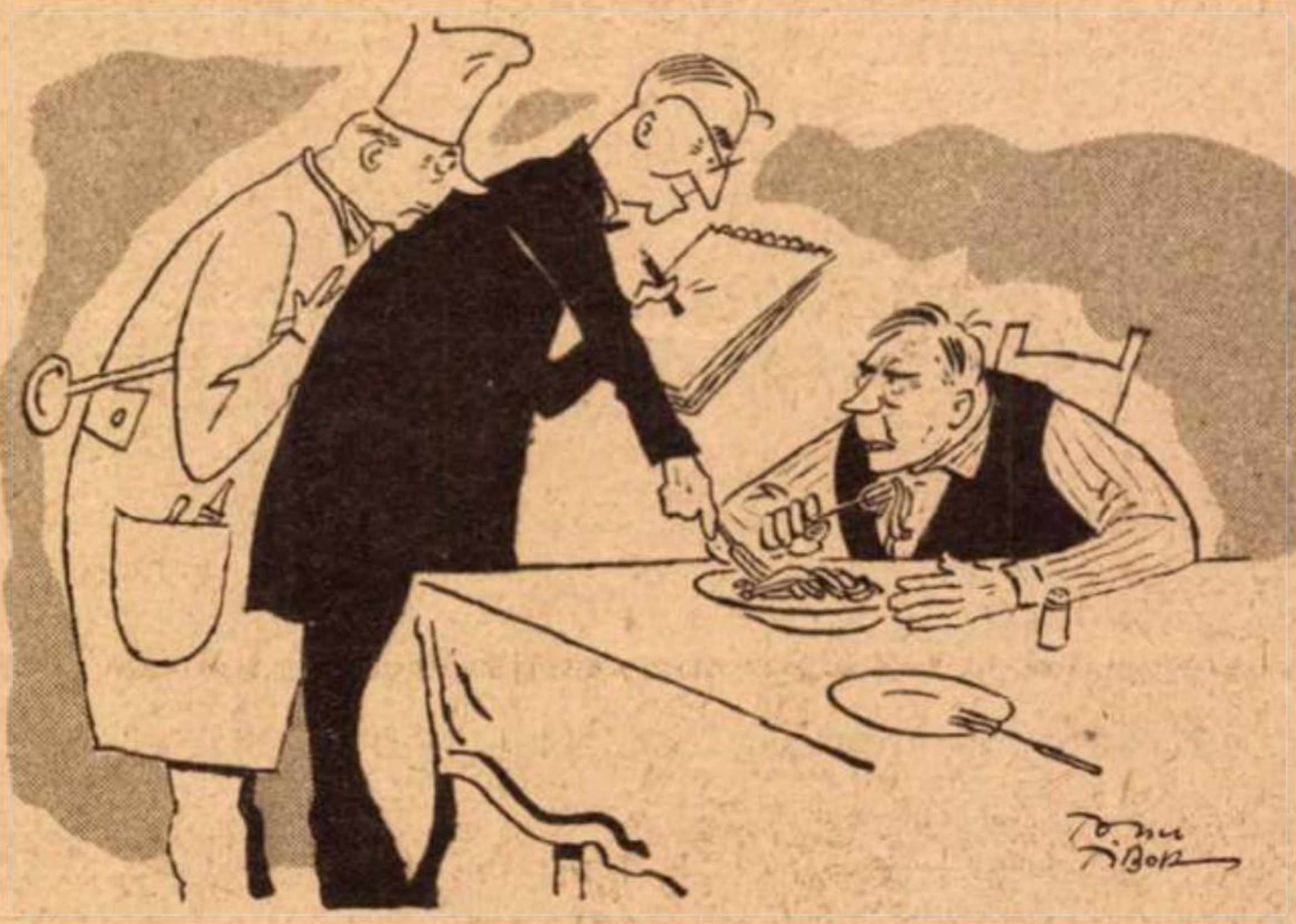

— Szabad a makarónit ellenőrzésre?

— Köszönöm, már lyukasztva van...

A FRANCIA HELYZET

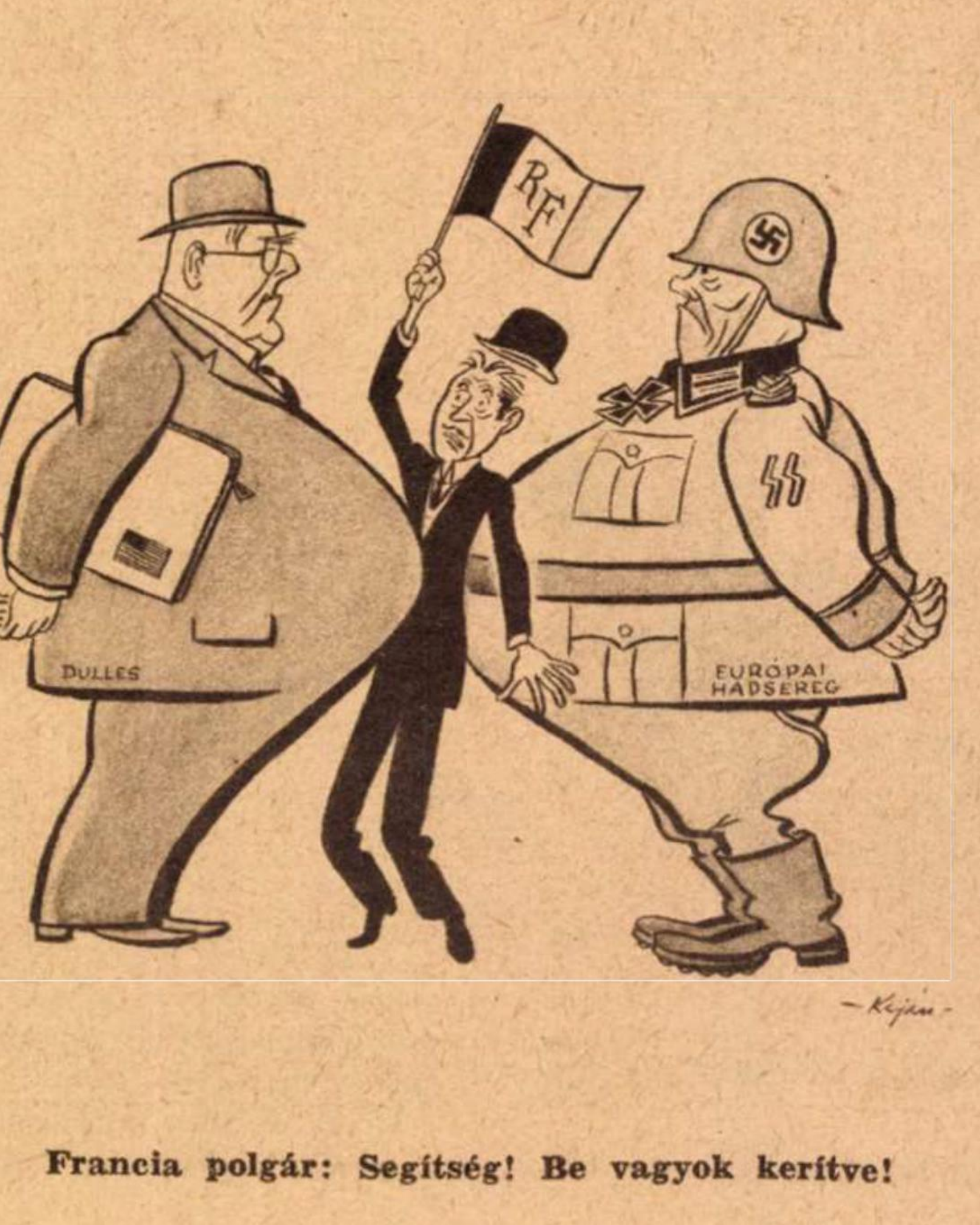

Francia polgár: Segítség! Be vagyok kerítve!

A szemüveges ember

A szemüveges ember télvíz idején bemegy a hideg utcáról a jólfűtött helyiségbe és tehetetlenül megáll az ajtó közelében. Tapogatózva, mint egy vak, tesz néhány lépést, majd ismét tétován megáll. A pára belepte pápaszemének mindkét üvegjét, gyámoltalan, vakoskodó emberré vált, lökik jobbról, sodorják balra, kiszolgáltatottja lett a társadalomnak. Ha különös pehje van, ilyen alkalommal vágja le húsz forint kölcsönre az a jóbarátja, akitől normális állapotban, a hideg és józan utcán, tiszta üveg mögül, csillogó, nyilt szemmel, kacagva tagadná meg a kölcsönt.

A szemüveges ember gondolkozik. Ha fennhagyja a szemüveget, a gonosz pára esetleg fél órán át is elrejti előle a külvilágot, ha lekapja az üveget, akkor csak elmosódó körvonalakat lát s könnyen megtörténhet, hogy kér egy rövid duplát a ruhafogastól.

A szemüveges ember mégis dönt: leveszi pápaszemét és zsebkendőjével buzgón törülgetni kezdi. Most olyan, mint egy kivénhedt cirkuszi artista, aki rögtönzött előadással keresi meg kenyerét a csöpp helyiségben. Mint egy zsonglőr dolgozik, kezében egyensúlyozva a különböző súlyú tárgyakat: kalap, két kesztyű, aktatáska, zsebkendő, szemüveg. Messziről nézve tevékenysége rejtélyesnek tűnik. Nem lehet tudni, kesztyűvel törli-e szemüvegét, vagy kalapját tisztítja zsebkendővel, ami a verébcsiviteléstől hangos környéken egyáltalán nem volna meglepő. Szemüvegtörlés közben persze néha kiderül, hogy a zsebkendőt nemcsak kizárólag erre a célra használja; ilyenkor kínos meglepetés éri, amikor megtisztítottnak vélt pápaszemét ismét az orra nyergére ülteti.

Jómagam is a szemüvegesek népes táborába tartozom, ezért ismerem ilyen jól a szemüveges ember lelki problémáit. Próbálkoztam már a belépést megelőző előtörléssel, tartalékszemüveggel, és még sok mással, míg végre sikerült az egyetlen helyes, biztos módszert megtalálni. Csináltattam egy szemüveget két átláthatatlan tejüveggel. Mondhatom, az eredmény igazán kielégítő. Az üveg nem homályosodik, nem kell törölni, nincs zsonglőrség és gyámoltalankodás. Csak egy kis baj van még: az utcán sem lehet vele látni. Ezt az egy hibát kell még kiküszöbölni és akkor tökéletes lesz.

Tardos Péter

Káder a viharban (A Szabad Nép cikke nyomán)

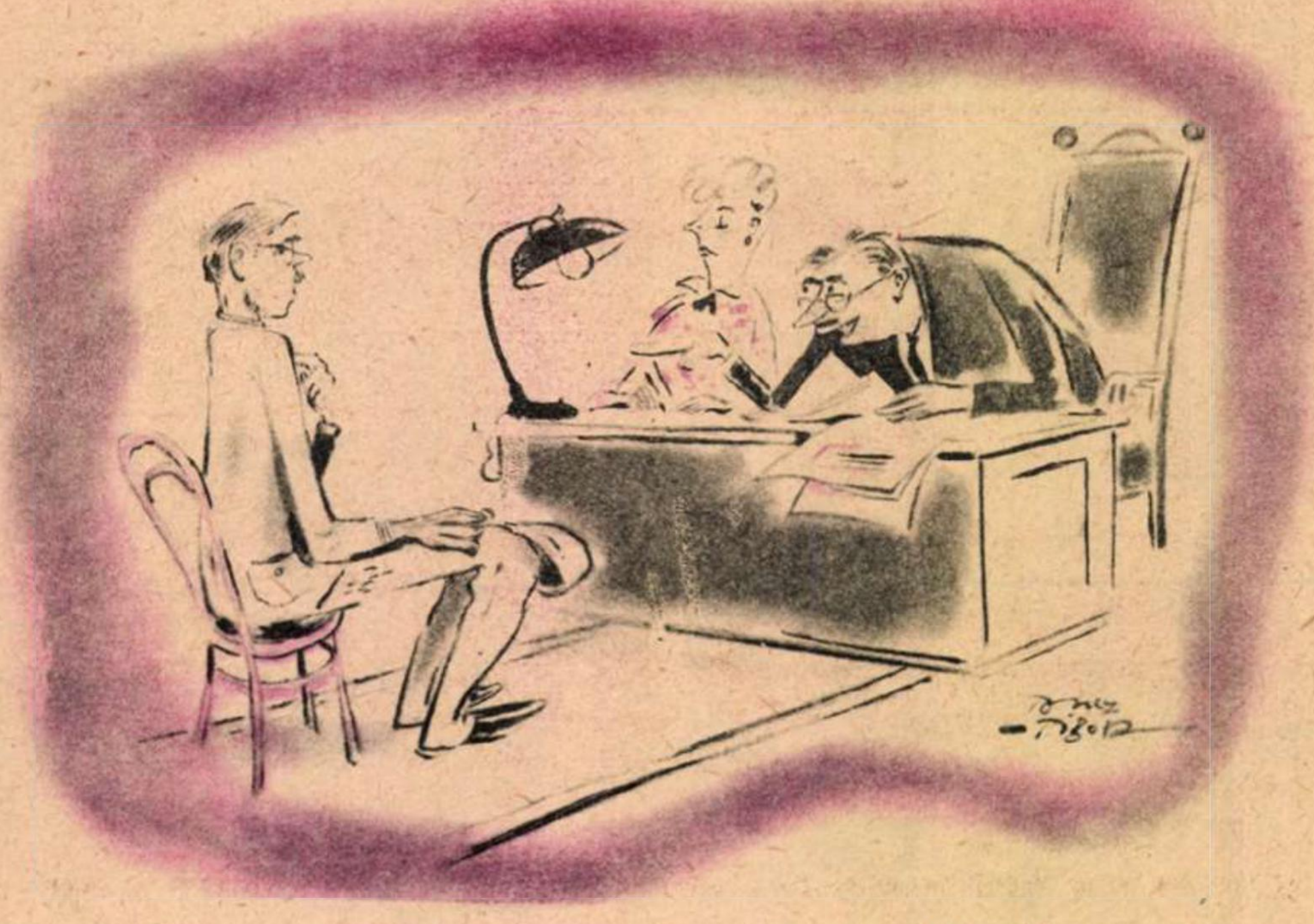

— Nem akart maga 1912-ben csendőr rendőr, vagy huszártiszt lenni?
— Kérem én akkor 3 éves voltam...
— Hát aztán! Azért még akarhatott az lenni!

Ludas Matyi elintézte

Jókora kartordoboz érkezett szerkesztőségünk címére az elmúlt év utolsó napján. A dobozban vagy egy tucatnyi négykerekű háziállat foglalt helyet: libák, nyuszik, csacsik vegyesen. Levél is jött a küldemény mellé. Az albertfalvai Zománchuzalgyár dolgozói küldték a levelet. Ezt írják:

„Kedves Ludas Matyi! A december 24-i számban olvastuk az egy darab facsacsiról szóló cikket. Bár azt mi sem tudjuk megállapitani, hogy a szóbanforgó otthon hová tartozik, abban bizonyosak vagyunk, hogy nagyon kényelmetlen dolog lehet kilencven emberkének egy darab játékkal foglalkozni egész nap. Ezért üzemünk dolgozói elkészitettek néhány játékot, melyet mellékelünk s kérjük a Ludas Matyit, hogy továbbitsa a lábatlani apróságoknak olyan szeretettel, mint amilyennel mi készitettük.“

Ezúton köszönjük meg az albertfalvai Zománchuzalgyár dolgozóinak a küldeményt, melyet rendeltetési helyére elküldtünk. Köszönjük a lábatlani gyermekek nevében, mint gyors segítséget, s köszönjük szerkesztőségünk nevében, mint a legkedvesebb „Ludas Matyi elintézté“-t.

GÁDOR BÉLA:

BESZÉLJÜNK NYILTAN

— Elvtársak, rövid leszek, — kezdte meg hozzászólását kedves barátom, Gém Oszkár. — Mert miről van itt szó? Arról van szó, elvtársak, hogy nem beszélünk nyíltan nem beszélünk őszintén. S ez vonatkozik főleg Boronyák elvtárs beszámolójára, amely klasszikus példája volt a terjengős mellébeszélésnek, a nyakatekert halandzsának. Igen, halandzsát mondtam, elvtársak, és bitó alatt is vállalom ezt a kijelentést. Nézzünk egyszer szembe a rideg valósággal, és ne pusmogjunk, hanem mondjuk ki azt, amit gondolunk, keményen, férfiasan, nyílt, bátor, magyaros őszinteséggel. Elég volt a kesztyűs-kéz politikájából, kezdődjék a nyílt sisak korszaka. Boronyák elvtárs nem való arra a helyre, ahol most van. Felelőtlen, rideg, lélektelen ember. Mert kérdem én: miért emelte ki beszámolójában éppen Halkovicsot, Feketét és Berkest? Mert mindhárman egyazon klikk tagjai, amelynek feje nem más, mint maga Boronyák! Sajnos, eddig még nem akadt senki, aki ezt keményen szemébe vágta volna, de én megteszem, dacolva minden következménnyel. Boronyák elvtársunk rosszul spekulál, amikor azt hiszi, hogy sikerül port hintenie felnyíló szemeinkbe. Azt szokták mondani: akinek az Isten hivatalt adott, annak észt is adott hozzá. Szerintem, elvtársak, nincs Isten! Csak ennyit akartam mondani . . .

Gém Oszkár befejezte felszólalását, elengedte a kabátgombomat s levette ajkait a fülemről:

— Ezt mondtam volna el odabenn, ha felszólaltam volna . . .

Ugyanis a lépcsőházban álltunk, ahol Gém Oszkár, rendes szokása szerint, elmaradt felszólalását húzta a fülembe. Megadással hallgattam végig, mert már régen tudom, hogy Gém elől nincs menekülés. Minden gyűlés, ankét és értekezlet után lecsap rám ez a lépcsőházi végzet, megragadja kabátom gombját és aléltan a fülemre hajol: „Elvtársak, rövid leszek . . .“

— Hát miért nem szólaltál fel odabenn? — förmedtem rá kissé udvariatlanul, mert már összes kabátgombjaim lazák a sok felszólalástól és rettenetesen unom Gémet.

— Majd hülye leszek, — mondta Gém rekedten — hogy bennhagyjatok a pácban. Senki sem csatlakozna hozzám és itt állnék egyesegyedül a véres szájammal. Hidd el, nem érdemes, nem jött még el az ideje annak, hogy Gém Oszkár megszólaljon . . . Nincs hozzá atmoszféra...

Barátom megvetően legyintett, majd ismét közelhajolt, nyilván azzal a szándékkal, hogy felszólalásának egy elhanyagolt részletét bővebben kifejtse. Néhány lépés távolságra azonban Boronyák tűnt fel. Gém acélos tekintetében nedves alázat csillant meg, s néhány ügyes lépéssel odakúszott Boronyákhoz:

— Gratulálok, kitűnő volt a beszámolód — hallottam kiművelt fülemmel, amely még tele volt Gém felszólalásával. — Tömör volt, velős és jól proporcionált . . .

Boronyák unottan pislogott Gémre és megkínálta egy cigarettával. Egy-két percig szótlanul fujták a füstöt, majd kezet fogtak. Gém Oszkár mostmár kikerült engem s egyenesen a kijárat felé tartott. Elmenőben még hallottam, amint hevesen gesztikulálva mormog magában:

— Elvtársak, rövid leszek . . .

A vállalati igazgatók védelmében

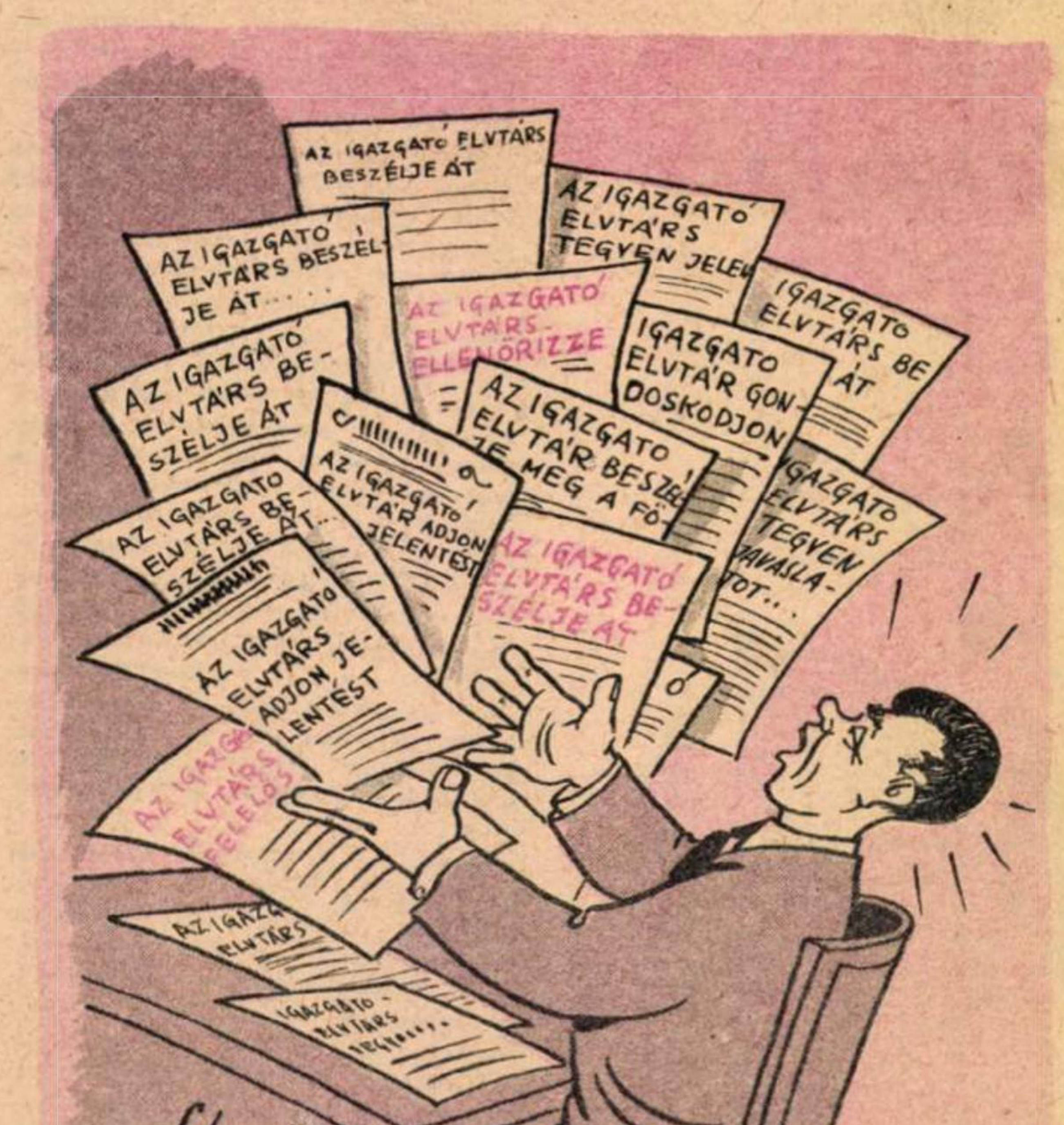
AZ IGAZGATÓ ELVTÁRS BESZÉLJE ÁT
AZ IGAZGATÓ ELVTÁRS TEGYEN JELE
AZ IGAZGATÓ ELVTÁRS BESZÉLJE ÁT....
AZ IGAZGATÓ ELVTÁRS ELLENŐRIZZE
IGAZGATÓ ELVTÁRS BE ÁT
IGAZGATÓ ELVTÁR GONDOSKODJON
AZ IGAZGATÓ ELVTÁRS BESZÉLJE ÁT
AZ IGAZGATÓ ELVTÁR BESZÉLJE MEG A FŐ
AZ IGAZGATÓ ELVTÁR ADJON JELENTÉST
IGAZGATÓ ELVTÁRS TEGYEN JAVASLATOT...
AZ IGAZGATÓ ELVTÁRS BESZÉLJE ÁT
AZ IGAZGATÓ ELVTÁRS BESZÉLJE ÁT...
AZ IGAZGATÓ ELVTÁRS ADJON JELENTÉST
AZ IGAZG ELVTÁRS FELELŐS
AZ IGAZG ELVTÁRS
IGAZGATÓ ELVTÁRS TEGYEN....
Schwott

Közületek figyelmébe! Nem kell mindent közvetlenül az igazgatónak címezni!

Eredményhirdetés az elnökválasztás után

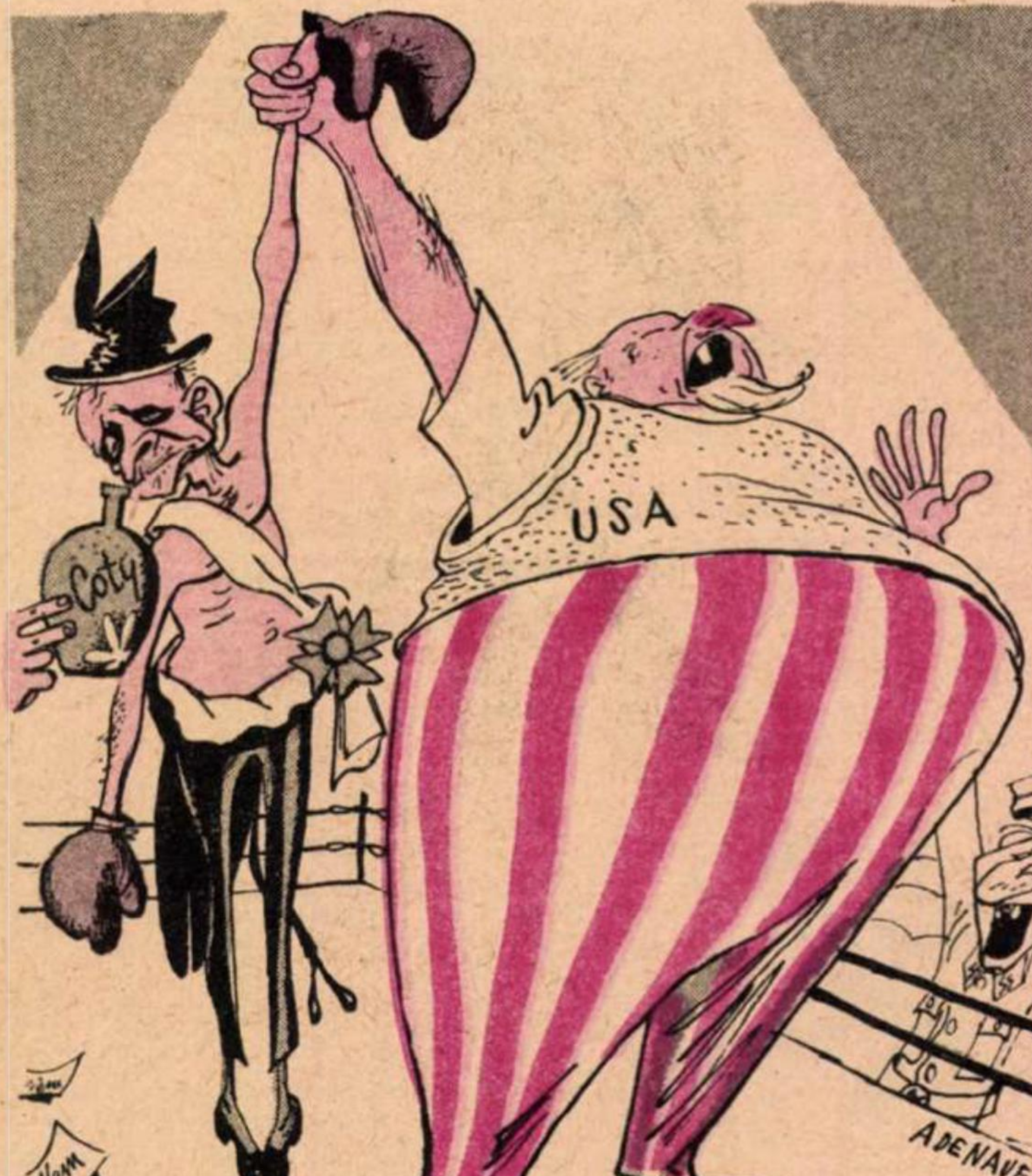
Coty
USA
ADENAVER
Nem
Nem
Nem

— Győz Coty, 71 éves, 63 kiló, a ratifikáció bajnoka!

Okult a legutóbbi karácsonyon

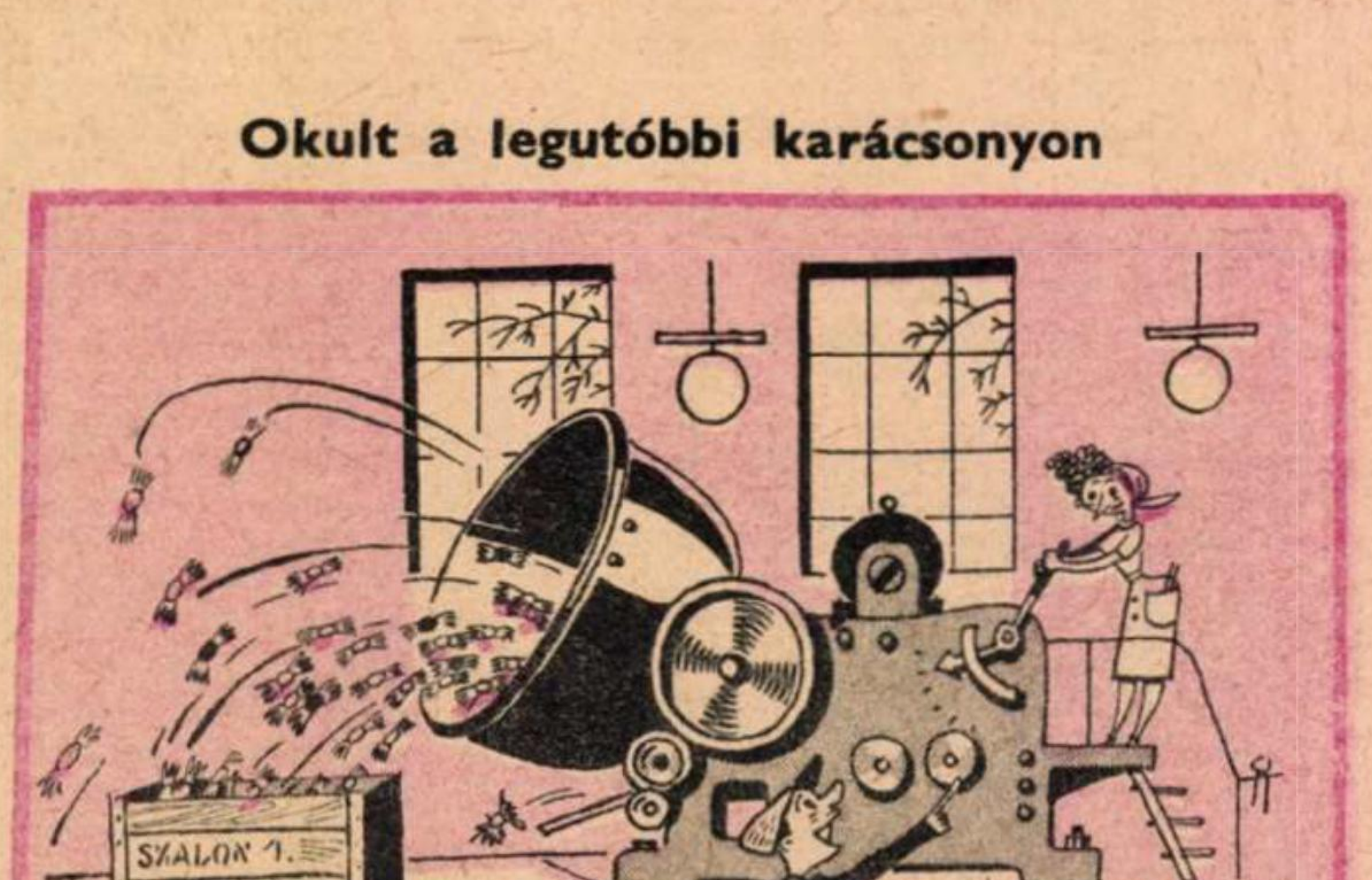

— Mancika, már most megkérem, hogy tegyen félre nekem meg a sógoromnak jövő karácsonyra 5 kilót . . .

Berda József epigrammái

FIZIMISKÁMHOZ

Mint kövér henteslegényé: oly
dagadt az arcod.
Hordótermeted már
magad is sokallod.
De inkább ilyen légy:
ne légy te sose fából,
mint oly sok vércsearcú
szigorú prédikátor!

VÁLTOZATOSSÁGOT!

Költő, igaz dolgok tudója, vigyázz:
ne légy soha unalmas.
Változatos légy, mint az év minden szép
szaka, vagy végképp elhallgass!

FŰSZERT MAGASZTALÓ

Ó, sokízű, sokillatú fűszer,
szájnak és orrnak áldott álma:
még akkor se hagyjatok cserben, ha
lelkem egyszer az égbe szállna!

MÉRTÉK

Nem voltam soha vizivó jószág, se
eszét-vesztett kuka részeg.
Okos barátom marad minden
nemes nedű s minden finom étek

NAGY NAP A FALUBAN

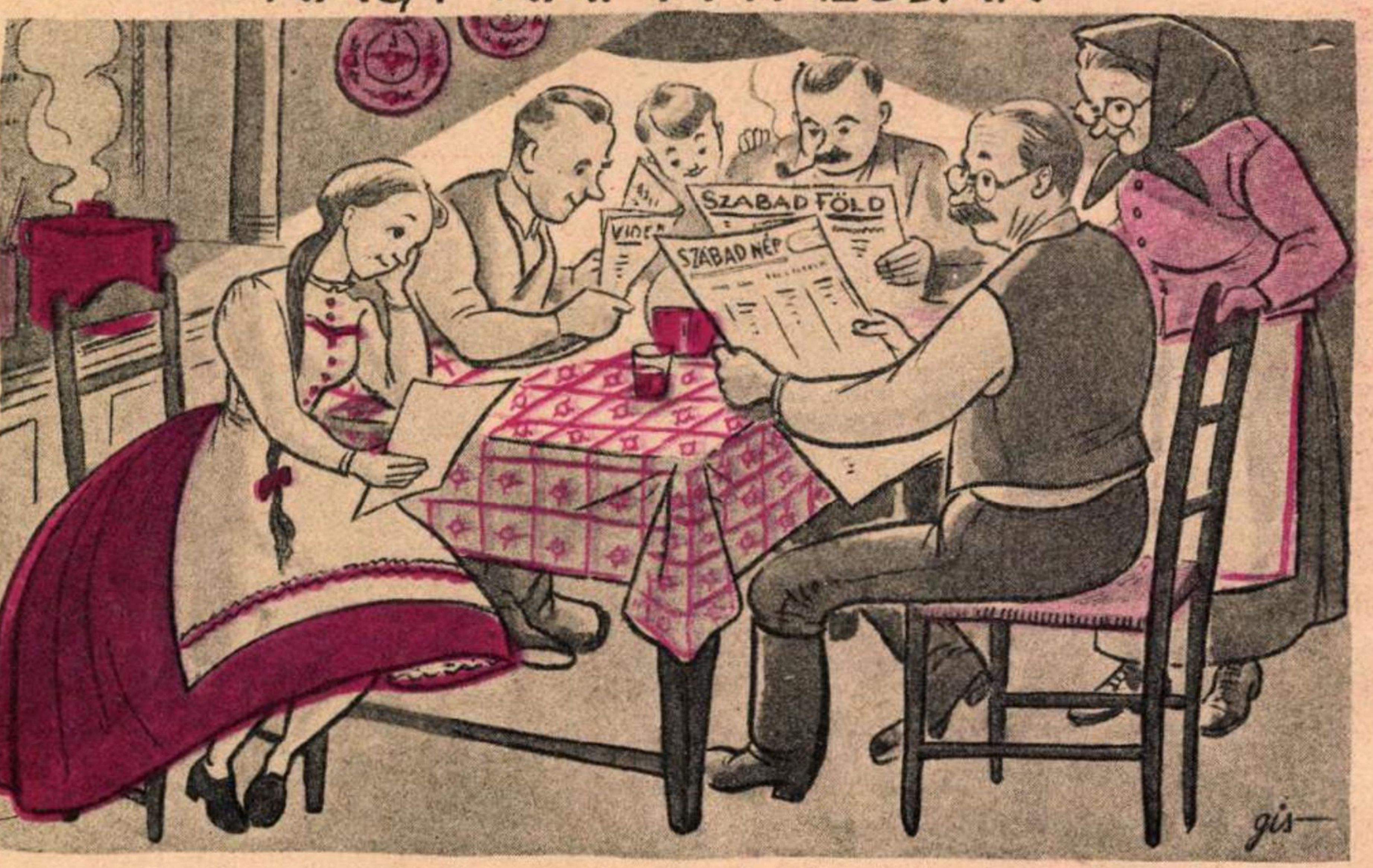

— Ejnye édes lányom, te a Pistád levelét olvasod, amikor itt a határozat a mezőgazdasági termelés fejlesztéséről?

— De hiszen a Pistám is arról ír!

AZ ÚJ NAPOLEON

(Az amerikai sajtó abban bízik, hogy Franciaországban egy „új Bonaparte" fog rendet csinálni az USA szája íze szerint.)

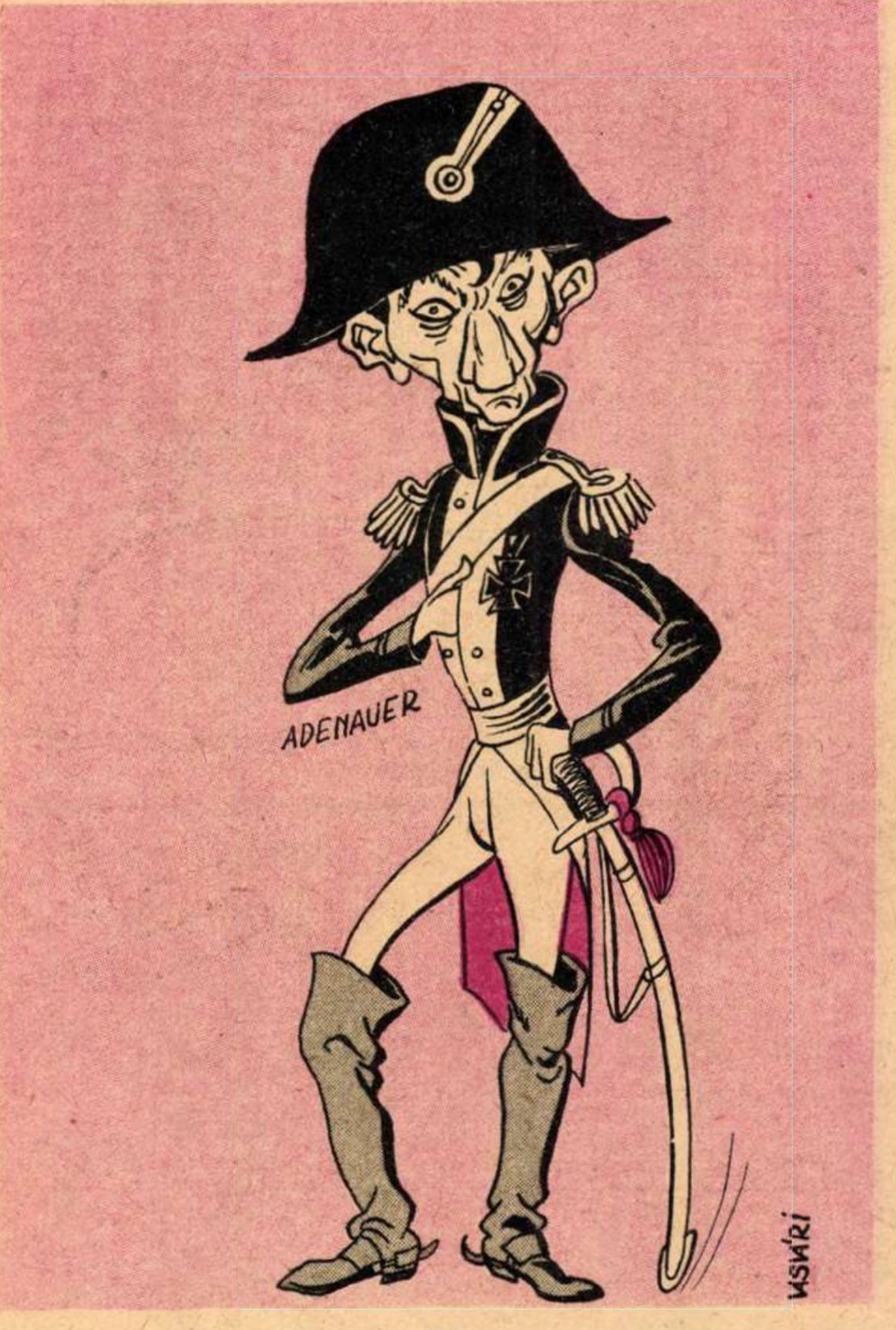

Bonaparte Adenauer.

Nem a legjobb megoldás

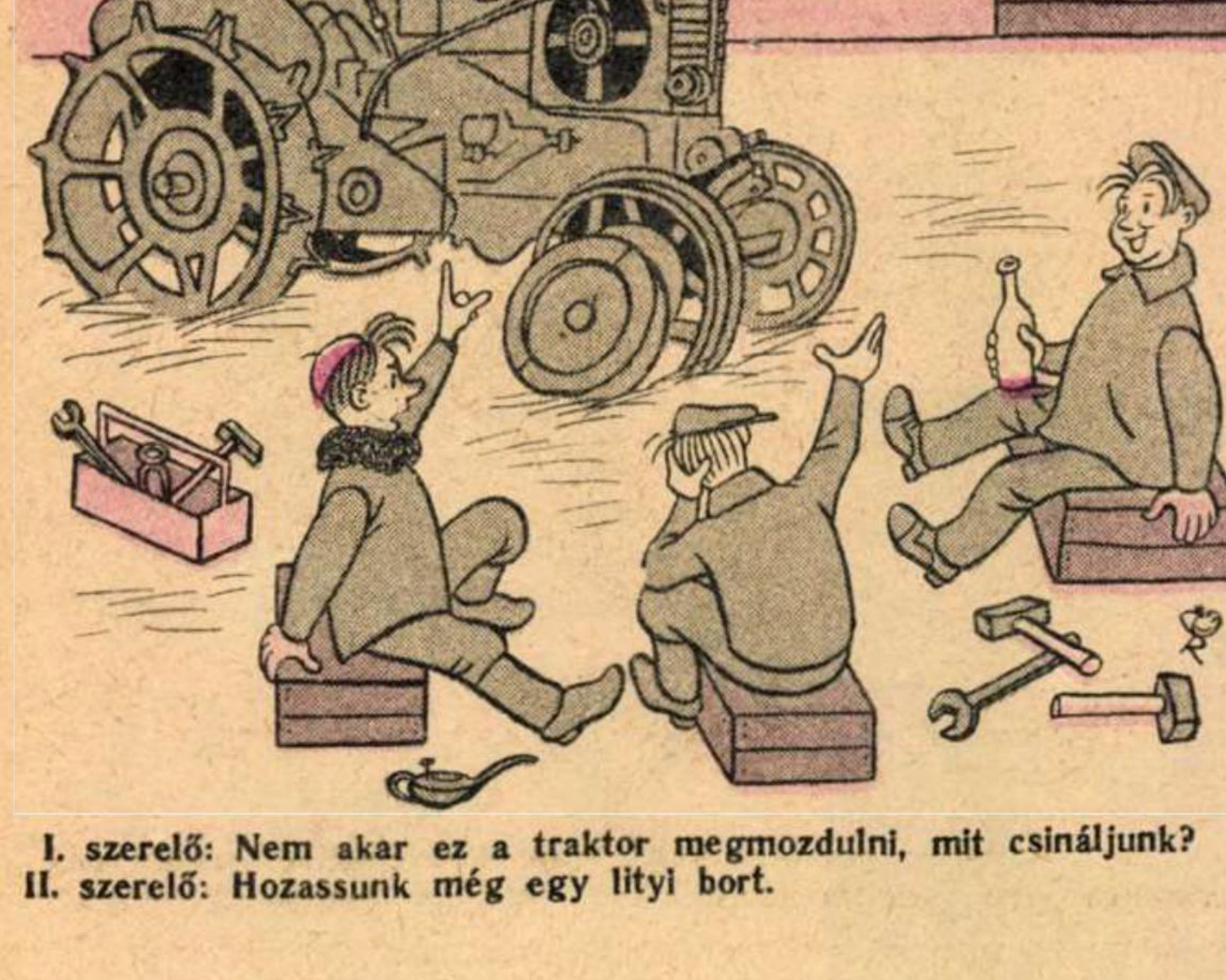

I. szerelő: Nem akar ez a traktor megmozdulni, mit csináljunk?
II. szerelő: Hozassunk még egy lityi bort.

EGY PERC AZ EGÉSZ...

Csetneki bement a borbélyhoz. Látta, hogy tele van az üzlet, mindjárt vissza akart fordulni.

— Rögtön sorra tetszik kerülni — nyugtatták meg. — Egy perc az egész.

— Egy perc nem a világ — mondta filozófikusan Csetneki. — Annyit várhatok.

Háromnegyedóra mulva türelmetlenkedni kezdett.

— Még egy perc türelmet, vendég kartárs — kérlelték.

Amikor félóra mulva sorrakerült, a borbély megnyugtatta:

— Egy perc alatt megvagyunk kérem.

Egy óra mulva felállt a borbélyszékből szépen megnyírva, megborotválva, bekölnizve és bepuderezve. Öröm volt ránézni.

— Na úgye, hogy nem tartott egy percig se — konstatálta diadalmasan a borbély.

Csetneki a hatos busz megállójához ment. Jött a busz, de tele volt.

— Ne tessék tolakodni kérem — intette Csetnekit a kalauznő. — Egy perc mulva jön mögöttünk a másik, üresen.

Negyedóra mulva jött a másik. Üres ugyan nem volt, de zsufolt, az volt.

— Muszáj magának pont erre a buszra szállni? — elegyedett beszélgetésbe Csetnekivel a kalauznő. — Érdekesek ezek az utasok, nem tudnak egy percig várni...

Másfél óra mulva végre beért Csetneki a hivatalba, ahol valami ügyes-bajos dolga volt. A platinaszőke kartársnő megnézte az ügyiratát.

— Igen — mondta eltűnődve. — Igen.

— Igen? — örvendezett Csetneki.

— Igen — mondta a kartársnő még jobban eltűnődve. — Tessék egy percre helyet foglalni.

Csetneki kinyitotta a száját, aztán becsukta. Csinos nők előtt nem illik káromkodni.

— Mit mond? — kérdezte a kartársnő.

— Azt tetszik mondani, hogy foglaljak helyet egy percre? — motyogta kábultan Csetneki.

— Miért? — kérdezte a kartársnő és nefelejcskék szemének pillantása szúróssá változott. — Nem ér rá egy percre?

— Dehogynem — rezzent össze Csetneki. — Jaj, dehogynem.

Leült egy székre és behunyta a szemét.

— Legalább szundikálok egy percet — vigasztalta magát.

Arra ébredt fel, hogy valaki a vállára tette a kezét.

— Mit alszik itt? — kérdezte tőle a hivatalsegéd. — Ez nem hálószoba. Különben is már mind elmentek a tisztviselő kartársak, csak egy pár ügyfél van még itt.

— Mikor lehet beszélni a hivatalvezető kartárssal? — csattant fel Csetneki.

— Mindjárt megérdeklődöm — mondta a hivatalsegéd. — Várjon egy percet.

Csetneki nem is csodálkozott azon, hogy ezt a hivatalsegédet soha többé nem látta. Félóráig várt rá, csupa megszokásból, aztán elment Kacskaiékhoz, ahová meg volt híva egy kis táncos összejövetelre. Kacskaiéknál már szólt a gramofon, táncoltak a párok. Csetneki megigazította a nyakkendőjét.

— A, Csetneki! — vette észre Péceli Manci. — Ráér egy percre?

— Értem, Mancika — bólintott megadóan Csetneki. — Ráérek.

És feleségül vette Mancikát.

Gergely Miklós

A hóember bosszúja

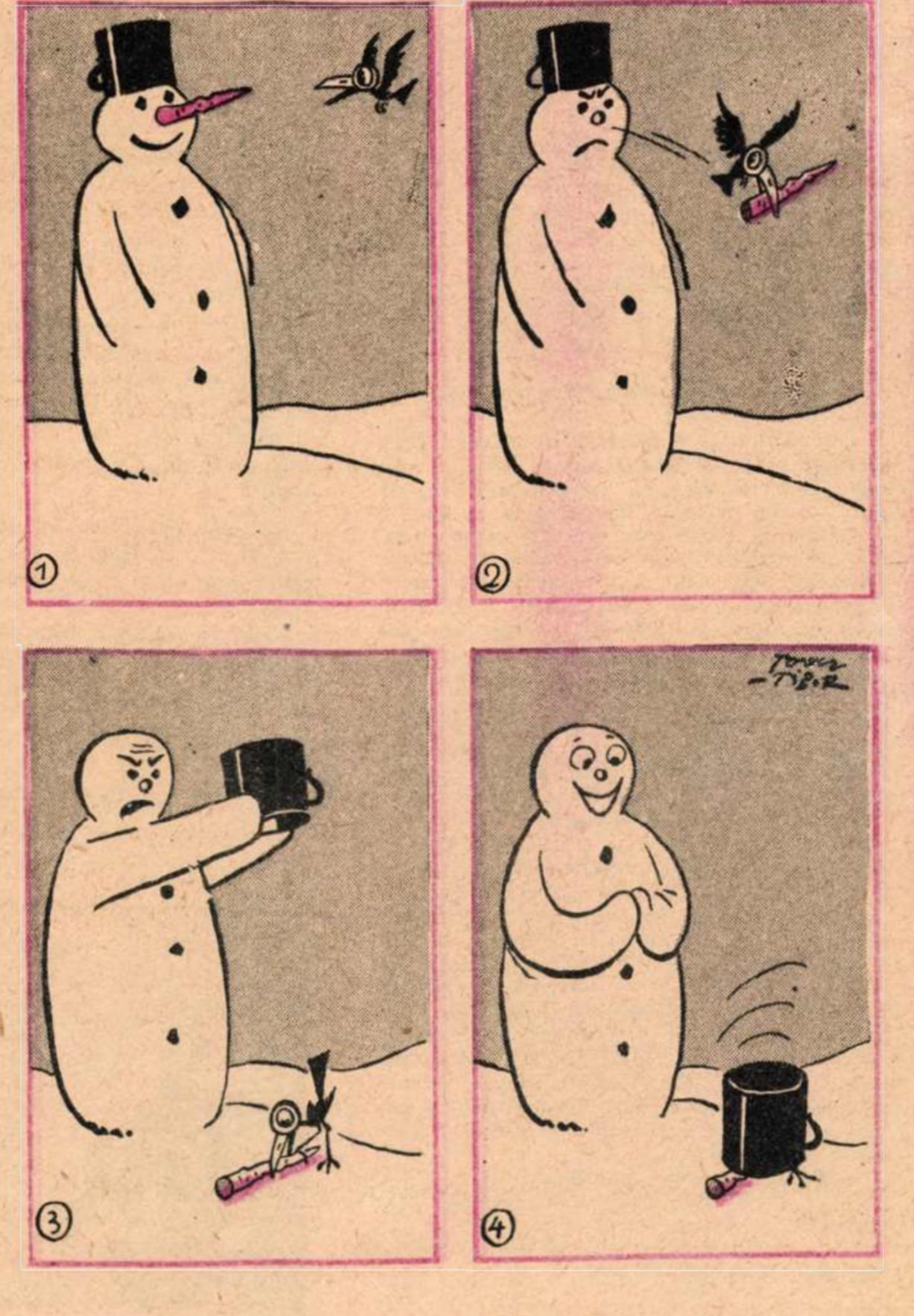

Melegszívű ember

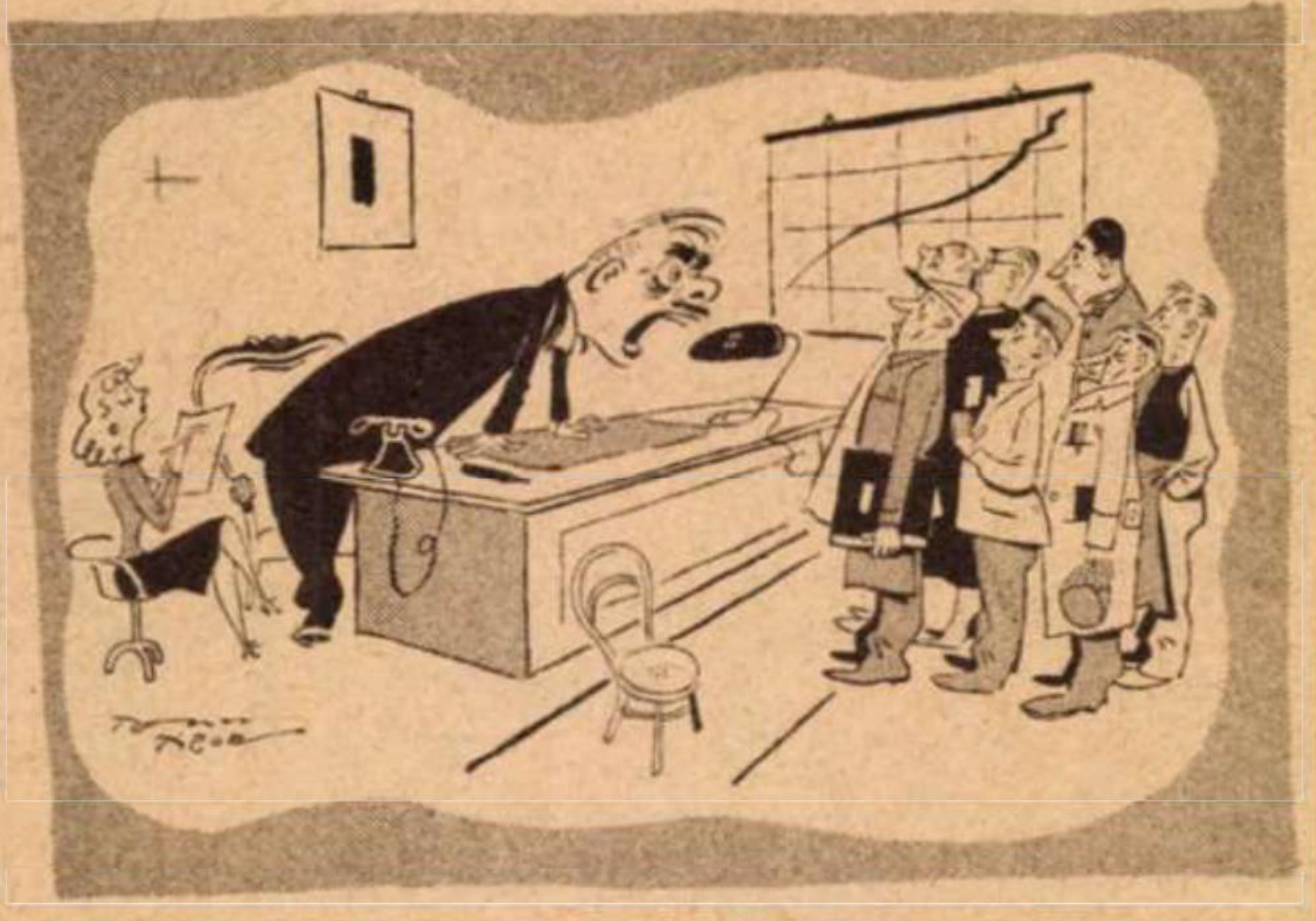

— No elvtársak, gyerünk a panaszokkal! Azért vagyok itt, hogy segítsek! No gyerünk, gyerünk, ki vele!

Motorszerelő a borbélynál

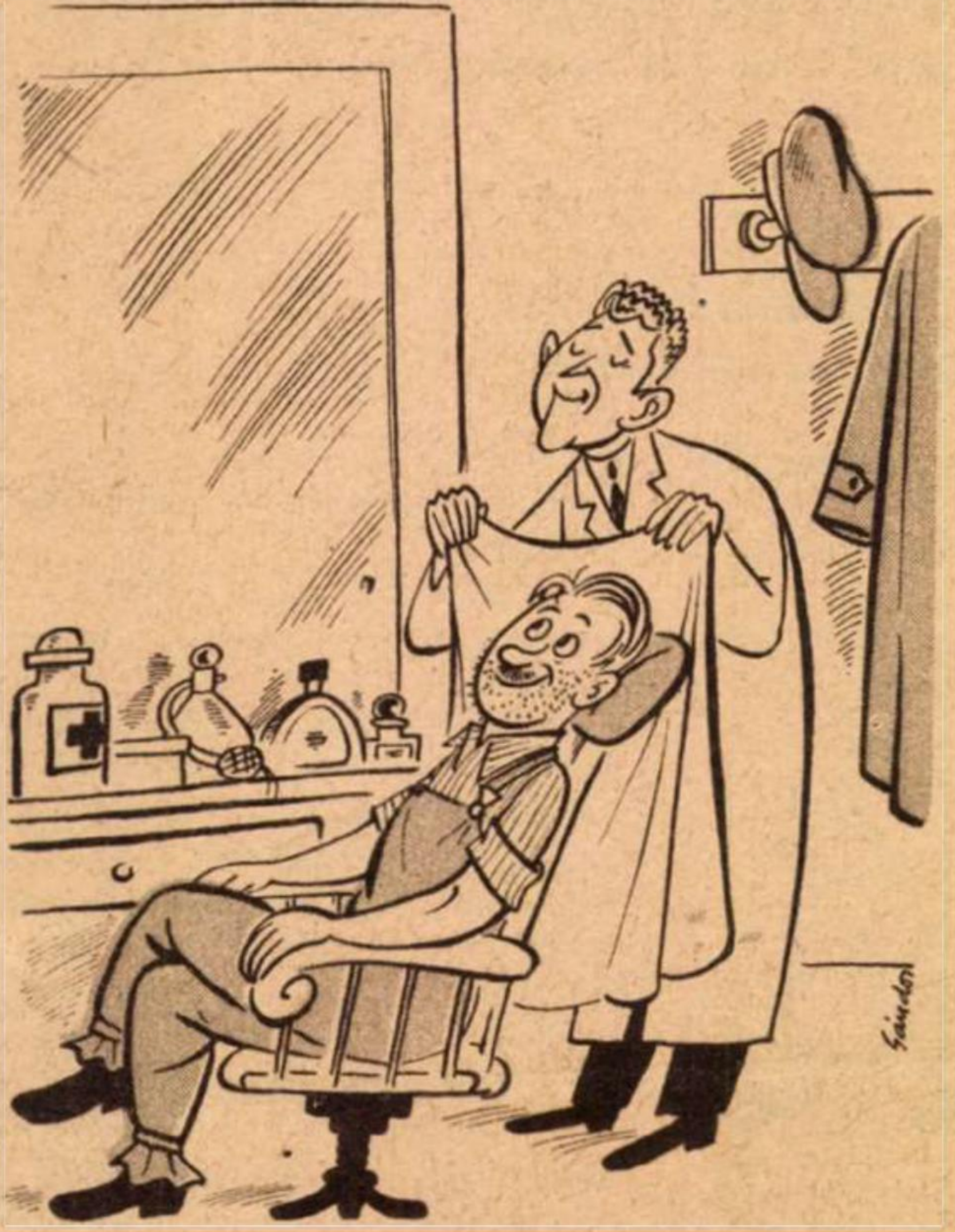

— Nyírás, hajmosás, borotválás. Egyszóval generálozás lesz!

RANDEVU

Hosszu kartárs egy zimankós téli estén a Nemzetinél lévő óra alatt ácsorgott, pontosan ott, ahol a hatos megáll. A történeti hűség kedvéért meg kell említenem, hogy szemben az Emke cigánya nem zenélt.

De Ő nem jött. Hosszu kartárs türelmetlenül sétált az óra körül körbe-körbe, mint egy nyomtató ló és nem mert elmozdulni onnan, mert akkor esetleg elkerülik egymást. Nehezen mult az idő. Várt. Cipője lassan átnedvesedett, szinte érezte, amikor belebújt az influenza.

Hirtelen arra gondolt, hogy:

— Te jó ég, csak nincs egy másik Nemzeti is?

Aztán elmosolyodott ijedelmén: hiszen még csak vitáznak arról, hogy hol építsék fel az új Nemzetit. Álldogált még egy kis ideig, aztán elhatározta, hogy tíz lépést sétál, nem fog egyhelyben állni, mint egy szobor... Tíz lépést sétál, addigra már biztosan ő is befut. Motyogva számolta a lépéseket. — Tíz! — kiáltott fel izgatottan és villámgyorsan megfordult. Gyors léptekkel körbejárta az oszlopot. Ő még nem volt ott. Egyáltalán nem volt ott.

— Most elsétálok a sarokig, addigra biztos megérkezik! — biztatta önmagát, de akkor már fogytán volt a türelme. — No, csak jöjjön, majd én megmutatom neki, hogy velem ezt nem lehet csinálni, én nem vagyok az a férfi, akivel ezt meg lehet csinálni... A sarkon megállt, aztán visszafutott az órához, körülszaladta az oszlopot, de Ő nem mutatkozott. Ellenben a járókelők figyelték, hogy miért futkározik ez a felhevült fiatalember az óra körül.

Ezekután úgy határozott:

— Elsétálok a Blaha Lujza-téri főbejáratig, ha addig nem jön meg, akkor hazamegyek, lefekszem, és olvasni fogok!

Már-már a főbejárat elé ért, amikor egy mentőautó szirénázott végig a Rákóczi-úton. Hosszu kartárs szívét elfogta a borzalom.

— Hátha valami baleset érte! — S már látta is maga előtt a csődületet és Őt, amint az úttest közepén aléltan fekszik, az ő nevével az ajakán...

Nem bírta tovább. Visszarohant az órához. Ismét körülszaladta az oszlopot, de Ő még mindig nem jelent meg. Egyáltalán nem jelent meg.

Ekkor méltóságteljes léptekkel negyedszer is elindult.

— Most már vége. Körülsétálom a Nemzetit, de, ha még akkor sem lesz ott, akkor mindennek vége köztünk. — Úgy andalgott ebben a didergős téli estében, mintha legalább is július lenne és a Szigeten sétafikálna a gesztenyefák alatt.

Már a Szabad Nép-székház felőli oldalon járt, amikor agyába ötlött:

— Ha közben esetleg megérkezett, akkor azt fogja hinni, hogy én késtem! — A következő percben már száguldott is. Szerencséje volt. Látta, amint Ő kecsesen, egyáltalában nem sietősen, leszáll a villamosról. Erre Hosszu kartárs is lefékezett. Komótosan a lány elébe sétált.

— Most jöttél te is? — kérdezte Ő bájosan.

— Most... — bólintott Hosszu kartárs és belekarolt a lányba.

Mikes György

Az igazi sportember

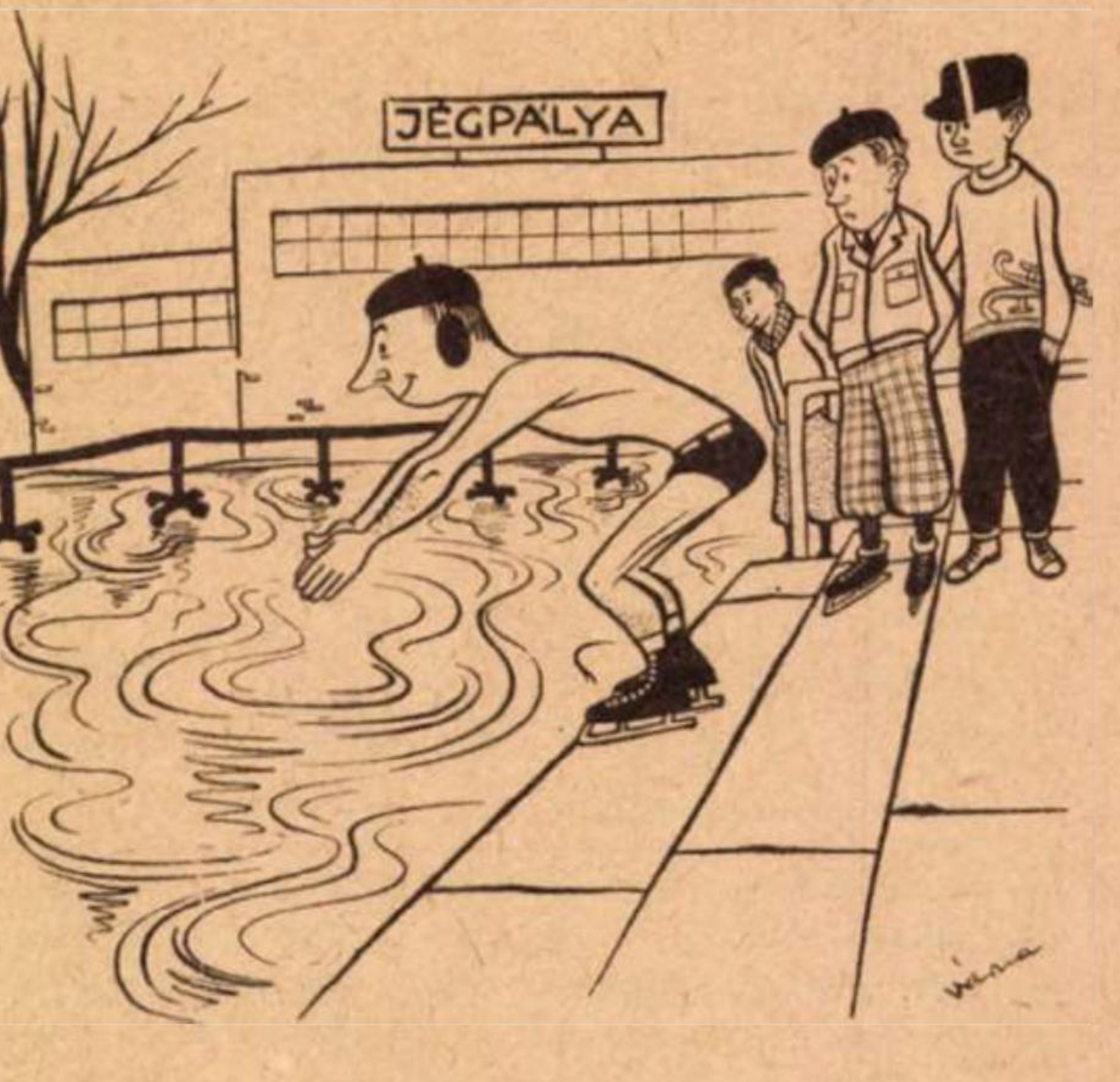

— Ha fagy, ha olvad, én mindenesetre sportolok!

Még ezt kívánjuk 1954-re!

(Újévi számunk lezárása után érkezett.)

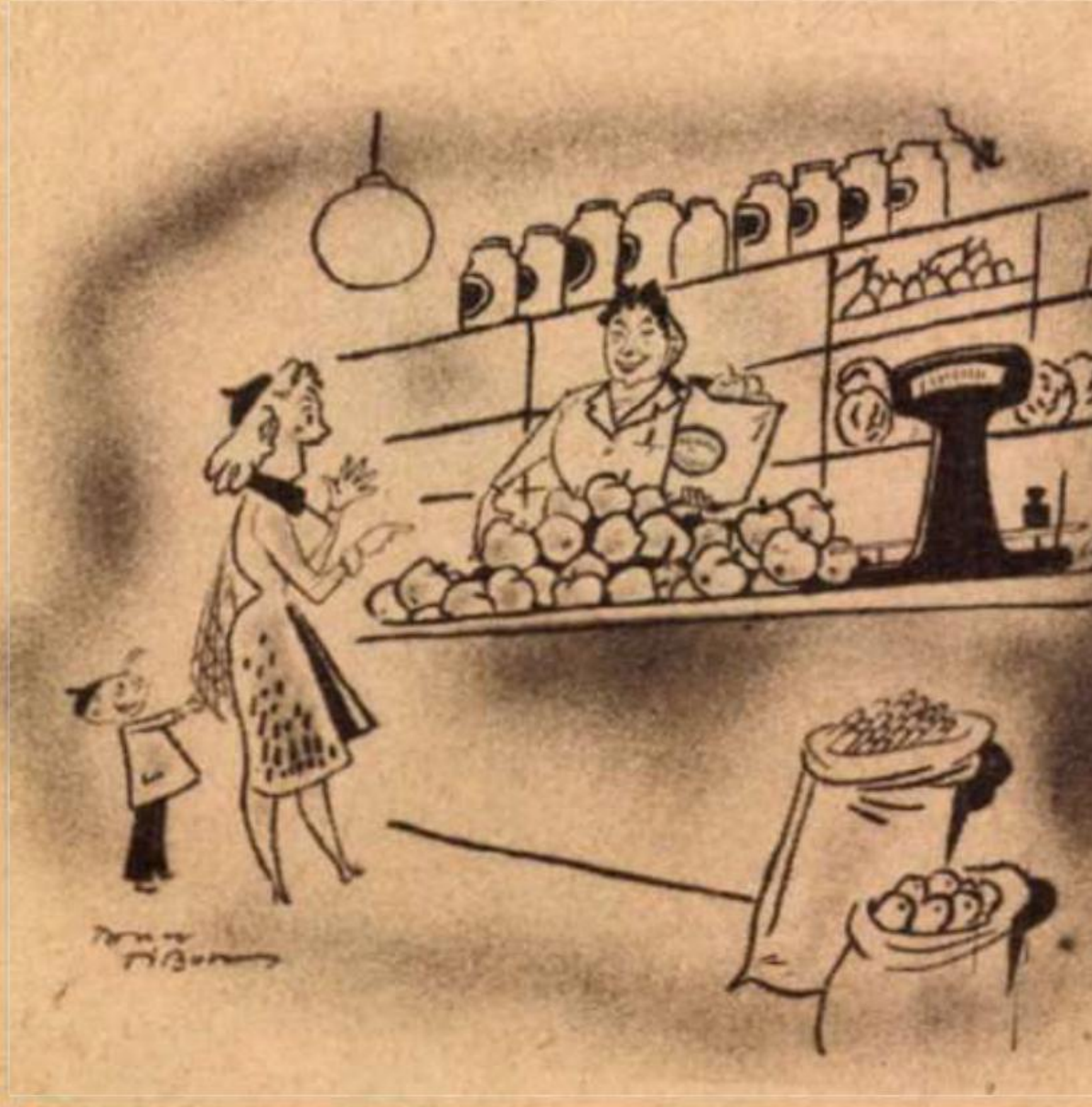

A Közértben

— Maguk megtévesztik a fogyasztót! Ez az alma szebb, mint ami a kirakatban van!

Nyolc darab dúc

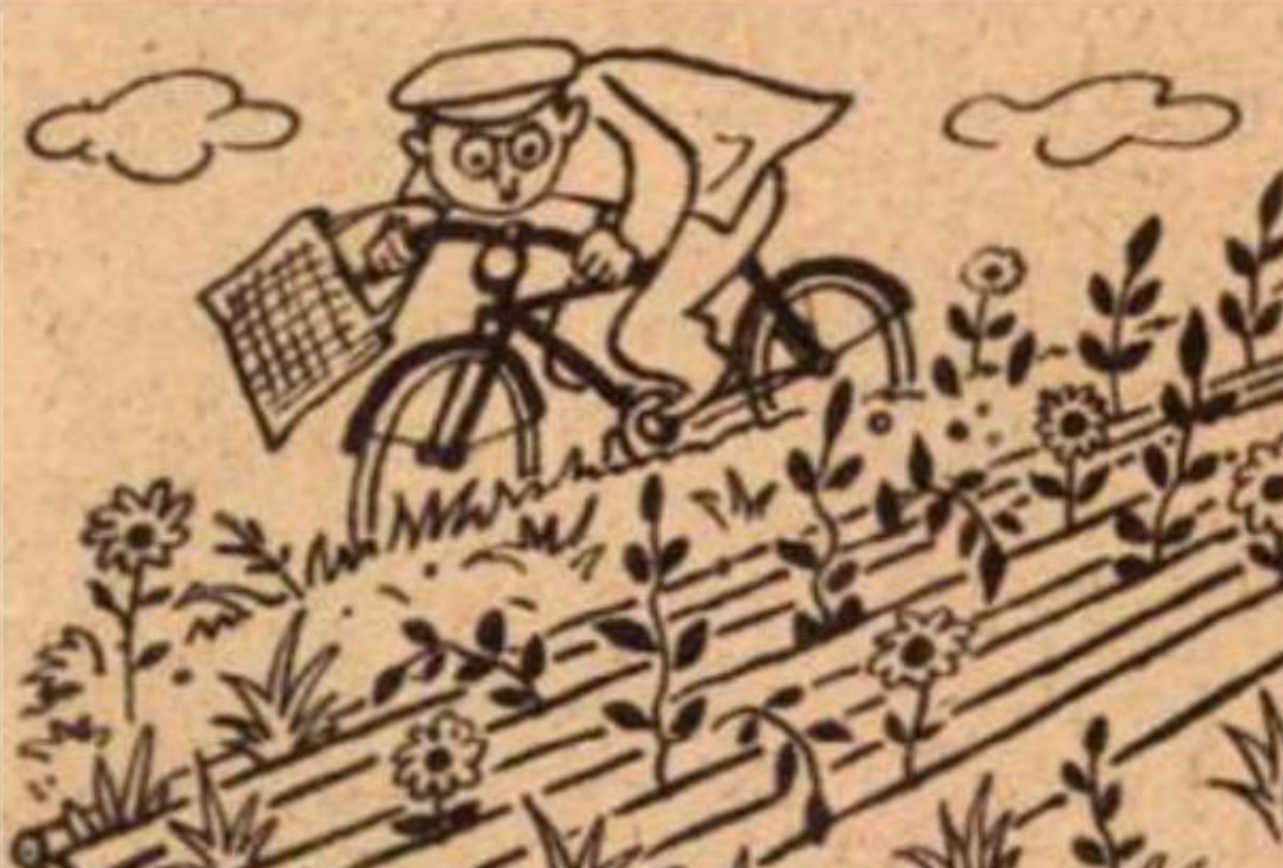

A kápolnásnyéki tanácselnök, Csernók István elvtárs mesélte:

— Községünkbe bevezették a villanyt, egy-két utca kivételével. Ezekbe az utcákba már azért nem futottak el, mert nem volt elég dúc... azaz cölöp — magyarázta az elnök. — Tizenhat darab dúc kellett volna még, de egy se volt, hiába rohantunk Ponciustól Pilátusig. Egy szép napon aztán beállított a tanácsházára egy ember, azzal a jóhírrel, hogy odakünn a határban elhagyottan, árván fekszik nyolc darab cölöp... azaz dúc — magyarázta az elnök, — időtlen idők óta ott feküdhetnek már, belepte őket a moha és a fű... Megörültünk ennek a váratlan ajándéknak... Nyolc darab az ugyan nem tizenhat darab, de azért mégis nyolccal több, mintha egy se lenne... Be is fuvaroztuk a cölöpöket a községbe... Ekkor jelentkezett a Maszolaj... Tudniillik van itt egy Maszolaj-telep... Feljelentést tettek: a cölöpök az ő tulajdonuk, nekik azokra égető szükségük van és így meg úgy... Hu, volt mit hallgatni... Aztán tárgyalás is lett a dologból. Úgy döntöttek, hogy a nyolc dúcot vissza kell vinni a határba, pontosan ugyanarra a helyre, ahonnan elvittük, valószínűleg ugyanarra a célra: hadd lepje be újra a moha, meg a fű és hadd korhadozzon tovább... Mi meg itt állunk villany nélkül... — fejezte be a tanácselnök és aztán elgondolkozva kinézett az ablakon. Hirtelen felkiáltott:

— Ni, ott karikázik a „cölöptolvaj"! — Szeretet volt a hangjában és megértés, talán még egy kis büszkeség is.

Mi is megcsodáltuk a „tolvajt" és barátságosan integettünk neki.

Utinapló

Jelen voltak...

A pákozdi tanács időnkint ismeretterjesztő előadásokat rendez, hadd terjedjen az az ismeret széltében-hosszában. Az előadásokat a kultúrteremben tartják, amelyet egyúttal mozinak, gyülésteremnek és én már nem is tudom micsodának használnak.

Legutóbb a tanító elvtárs tartott érdekes előadást a föld keletkezéséről. Ha a kultúrterem kétszer-kétméteres lenne, akkor most zsúfolt nézőtérről és forró hangulatról írnék, de a kultúrterem nagy volt és csak öten jöttek el az előadóval együtt.

Először arra gondoltak, hogy várnak egy kicsit. Vártak is. De a hidegen kívül senki nem jött be a terembe. Ekkor már gyanitották, hogy a szervezés nem volt a legmegfelelőbb. Mondom öten kezdték el, de amikor a tanító belekezdett az előadásba, akkor még mindig öten voltak.

A jegyzőkönyvvezető elvtársnő feljegyezte:

„A föld keletkezése. Jelen voltak: a tanító elvtárs, a párttitkár elvtárs, egy VB, meg egy tanácstag és a tanácselnök."

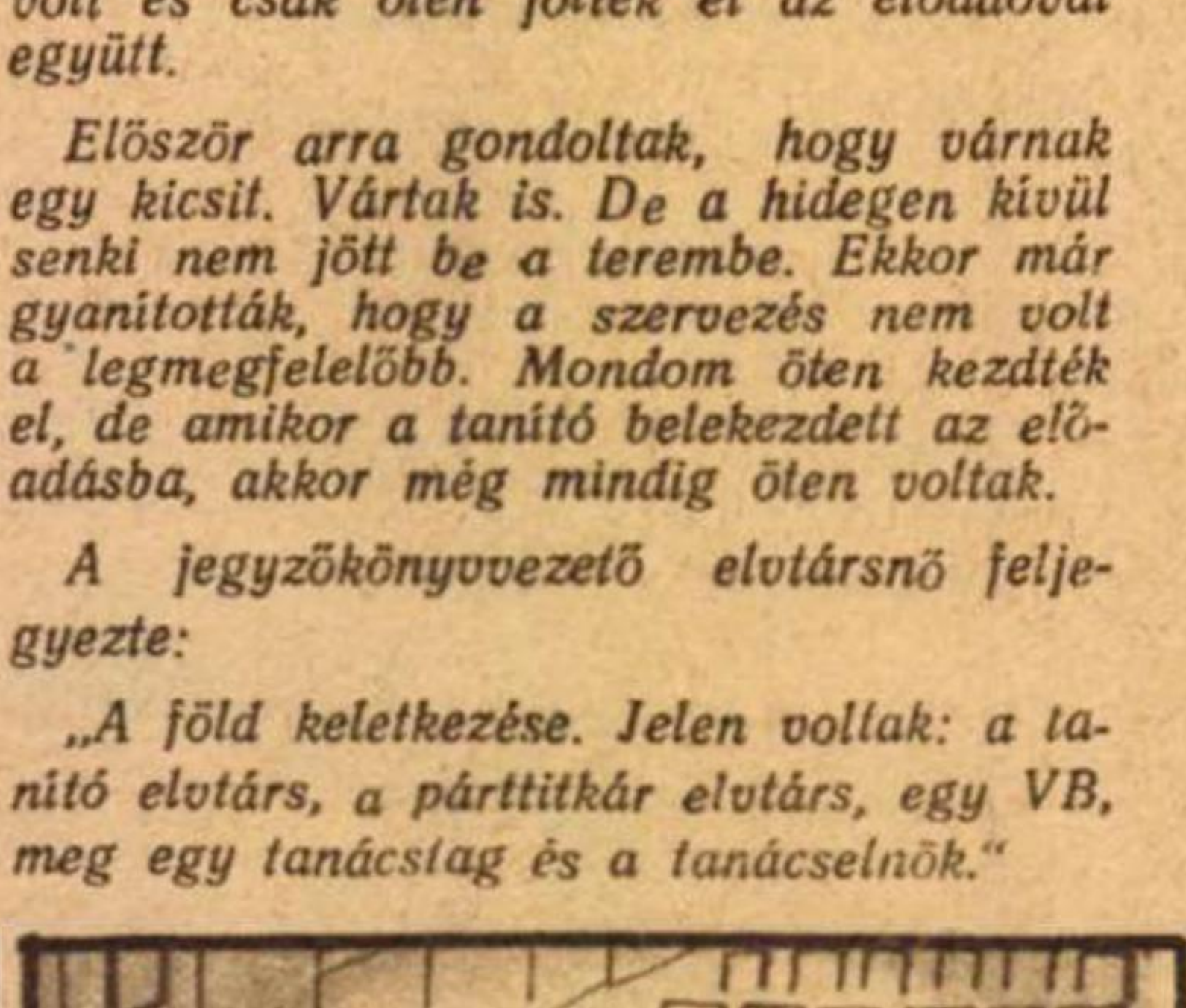

Éjjel-nappal földművesszövetkezet

Kápolnásnyéken már jóideje nem lehet tűzhelyet kapni. Ez az előzmény. Egy este aztán az történt, hogy a helybeli földművesszövetkezet előtt megállt egy teherautó és leraktak három darab takaros tűzhelyet.

Egy nyéki asszony véletlenül éppen arra járt. Meglátta a régen áhitott tűzhelyeket, rohant haza a pénzéért és aztán vissza a boltba, de a boltvezető igy fogadta:

— Ma már nincs eladás! Zárunk!

Mit tehetett volna mást? Hazament.

— Ha tudtam várni egy félévig, akkor már igazán tudok várni reggelig! — mondogatta magában az asszony vigasztalásképpen, de reggel már ott volt a nyitásnál, ő volt az első vevő. A boltvezetőnő azonban kijelentette, hogy:

— A tűzhelyeket már eladtuk!

— Hogy lehet az? — csodálkozott az asszony és aztán ugyanezt többször elkérdezte a tanácsházán is, de akkor már felháborodott, dühös hangon.

Úgylátszik, hogy Nyéken a pesti éjjel-nappal Közért mintájára megnyílt az éjjel-nappal földművesszövetkezet, egyelőre azonban csak a boltvezetőnő kedves ismerősei számára...

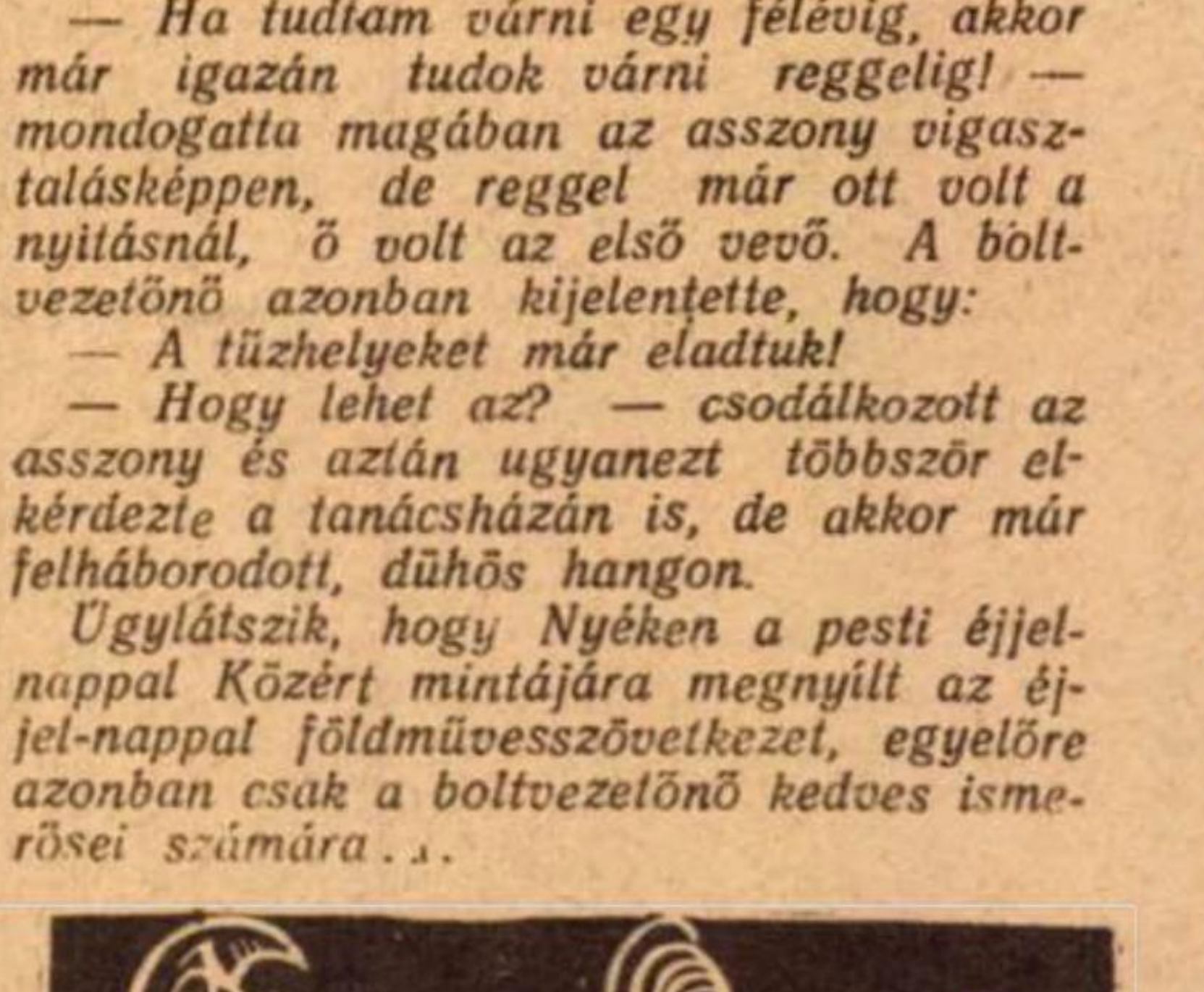

Korcsolyázó lovak

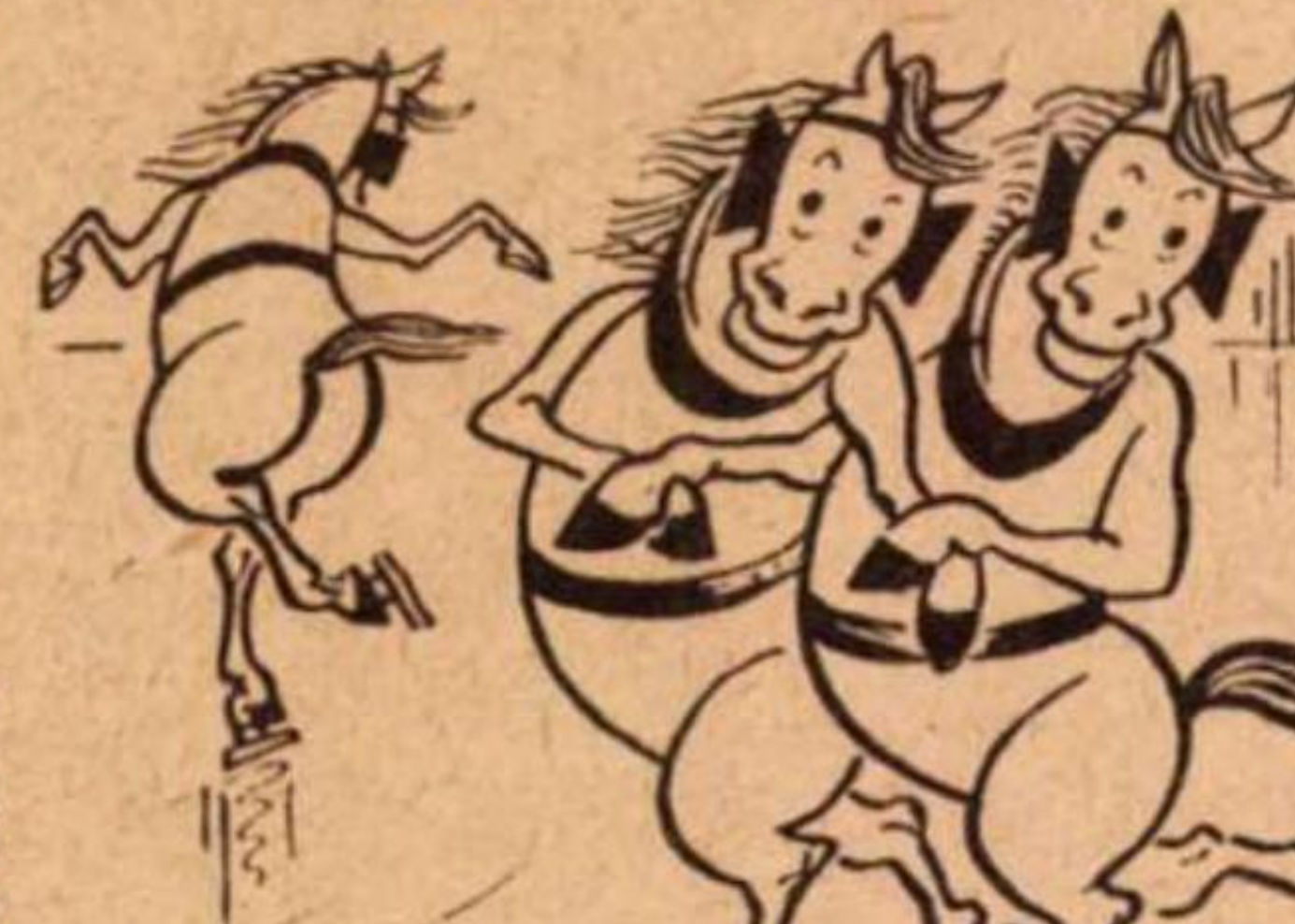

Őszintén meg kell mondanom hogy ez a cim kicsit megtévesztő, mi nem láttunk korcsolyázó lovakat, de...

Kezdjük talán ott, hogy elmondjuk: a Velencei tó környékén, Pákozdon és Velencén télidőben a gazdák nagyrésze azzal foglalatoskodik, hogy tőzeget hordanak be a tóról. Ha tartós a hideg, és befagy a tó, akkor lovaskocsikkal is rá lehet menni a jégre, mégsem szakad be. A lovak azonban csak akkor merészkednek a síkos jégre, ha előzőleg patkósarkot vernek fel a lábukra. Patkósarkot azonban nem lehet kapni a földművesszövetkezetben.

A helybeli fuvarosgazdák megkértek minket, írjuk meg az illetékesek címére: vagy küldjenek megfelelő mennyiségű patkósarkot, vagy küldjenek megfelelő mennyiségű korcsolyatanárt, akik majd megtanítják a lovakat korcsolyázni, bógnizni, kadettugrásokra, kecses nyolcasokra.

Ha azonban az illetékes szervek elhúzzák a kérés teljesitését tavaszig, akkor már ne korcsolya-tanárokat küldjenek (hiszen akkor már olvad a jég), hanem úszómestereket.

Kultur-front

Viasz Dezső keresi a hangját

Viasz Dezső költő akart lenni. A felszabadulás után lelkes hévvel vetette magát az irodalmi berkekbe és az optimista verselésért folytatott harc közben úgy érezte, hogy megtalálta a hangját.

Ahogy új traktorunk felszántja a földet,
S a vetőgép vet belé kenyérmagot,
Szántó-vető tollam lelketeken zörget,
Hol új élet érlel új gondolatot.

Aztán rájött, hogy mégsem találta meg. A pesszimizmus elleni harc és az optimista jövőbemutatásért folytatott harc és a jambus elleni harc és a jambus melletti harc és az ösztönösség elleni és melletti, a tudatosság elleni és melletti és a sok minden más elleni és melletti harc után, — de a sematizmus elleni harc előtt úgy érezte, hogy végre most költővé cseperedett. Ekkor így írt:

Eke és borona, vetőgép, traktor...
Lelkemnek zene, mit ütnek, a zaj.
Lépj be a téeszbe gyorsan, mert akkor
Szép lesz az életünk, hej, huja haj!

Hohó, de megindult a sematizmus elleni harc és Viasz Dezső ismét elvesztette, amit megtalálni vélt. Azonban, mert nagyon akarta, s mert lágy és gyúrható volt, ismét talált használható hangot. Ilyet, ni!

Lépj be, vagy ne lépj be? Tudja a kánya.
Lólába lóg ki a traktornak ma.
Szerelemről írok, hogy az a fránya
Kritikus örüljön. Puszi, piha!

Az antisematizmus olyan jól sikerült, hogy az irodalmi körök ismét jónak látták harcot indítani a jövőbemutató optimizmusért. Ez persze Viasz Dezső költészetén is meglátszott.

Traktorok, kohó és betontraverzek!
Nem sokat ér az, ki foltoz, ki varr.
Szemünket behunyjuk, várunk egy percet,
S elvégzett mindent a nehézipar.

De jött a kormányprogramm, s ennek tükrében Viasz ismét elvesztette a régit, majd megtalálta új hangját, amiről azt hitte, hogy ez immár a végleges.

Azt hiszed, jól megy így? Elég a bánya,
Kohó és vastraverz? Ej, sok a baj...
Fejünkre borul a jövendő árnya,
Hajajaj, hajajaj, jajajajajj!

No, de a kormányprogramm után eltelt egy bizonyos idő, s ez alatt az én viaszpuha költő-ismerősöm ismét változtatott a hangján. Ma így versel:

Traktorok, varrógép, habverő, traverzek!
Egyformán fontos, ki bányász, ki varr.
Várunk egy századot, s rá még egy-két percet...
Éljen a nehézi... (azaz, hogy) könnyűipar!

És holnap hogy fog verselni? Ki tudja? Puha, mint a viasz, könnyen formálható. Vajjon megtalálta-e az egyedül üdvözítő valódi hangját? Ő azt hiszi.

Országh György

Egyes kórustagok nem hajlandók megtanulni a kottát

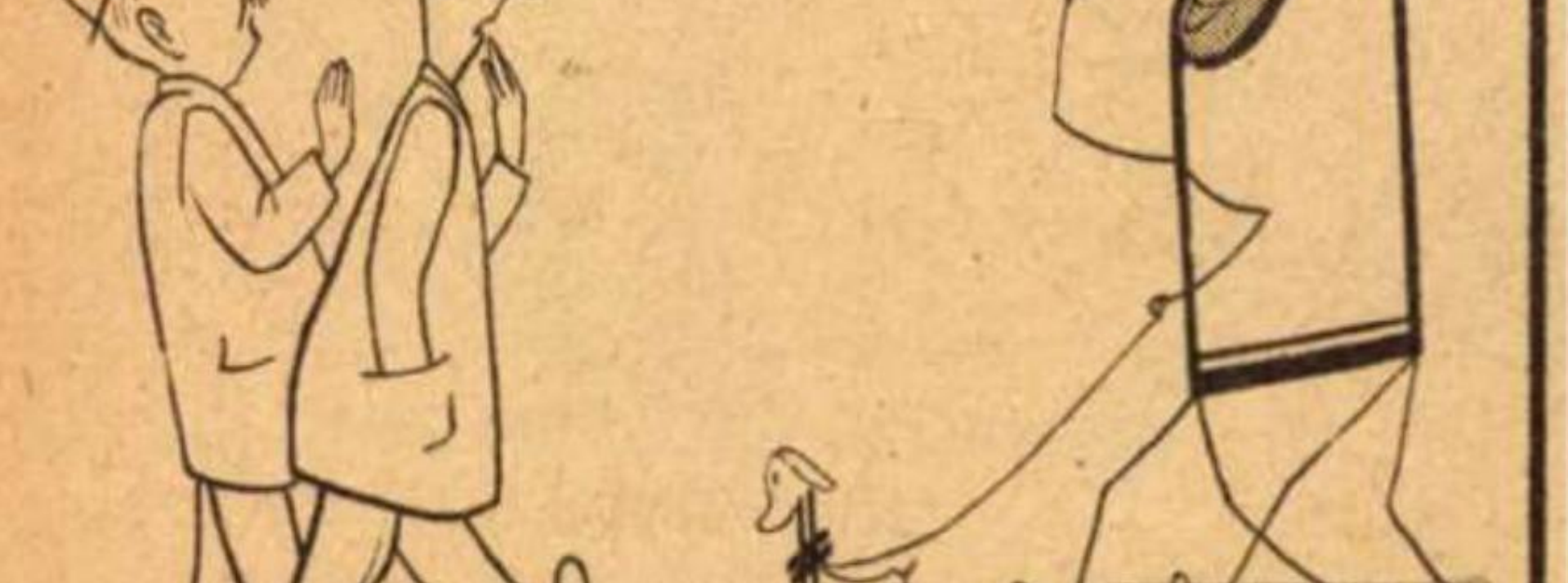

— Évek óta tetszik énekelni minket, ideje, hogy bemutatkozzunk. Én Esz vagyok, ez pedig a barátom, a Fisz.

FALUSI HELYZETKÉP

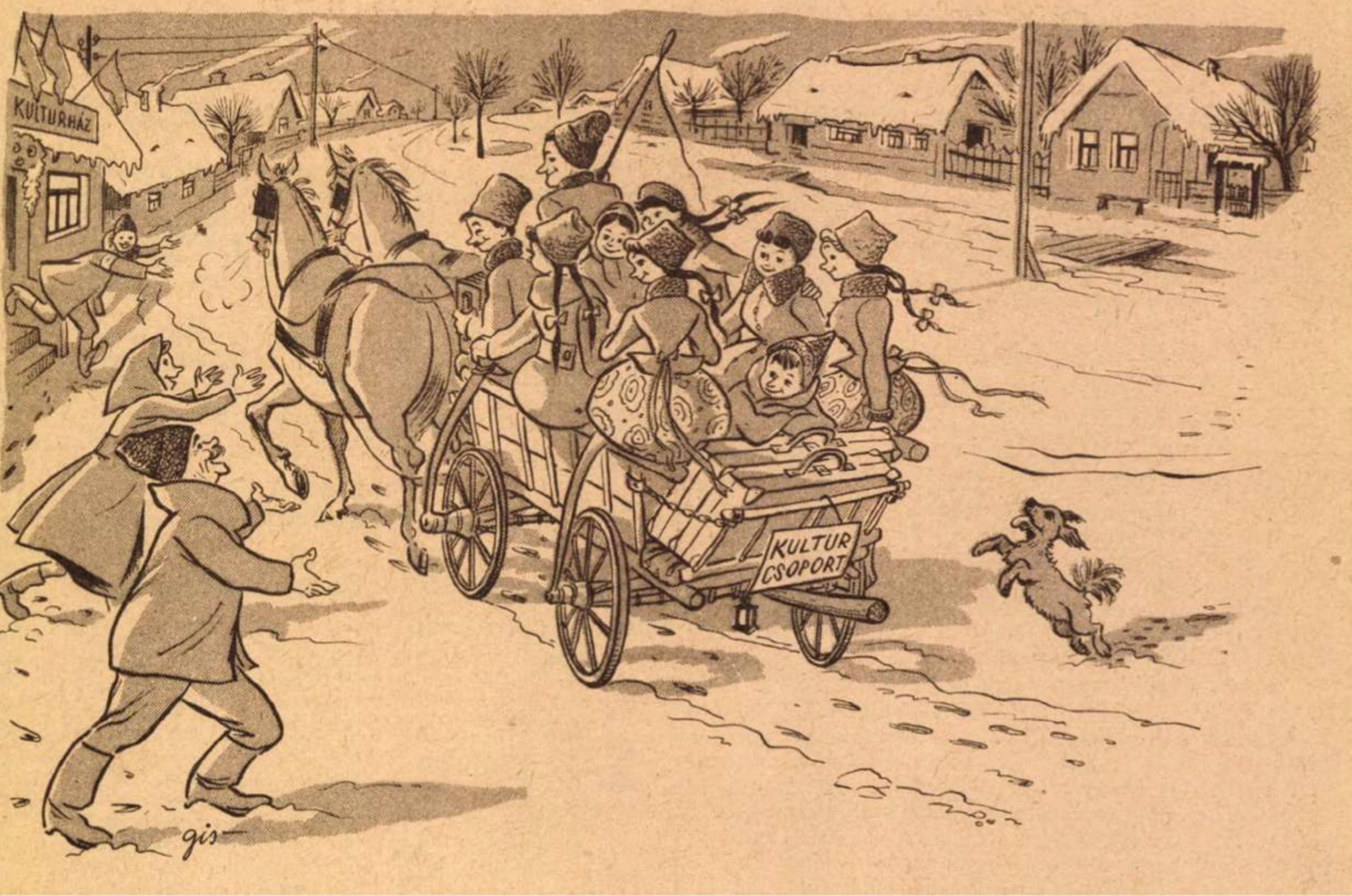

— Ne menjenek tovább, lelkem, mink is kultúrházat avatunk!
— Jaj bácsikám, ha minden faluban megállnánk, ahol kultúrházat avatnak, tavaszig se érnénk haza.

EGY KÖVETENDŐ ÍRÓ

ÉS EGY KÖVETENDŐ LEKTOR...

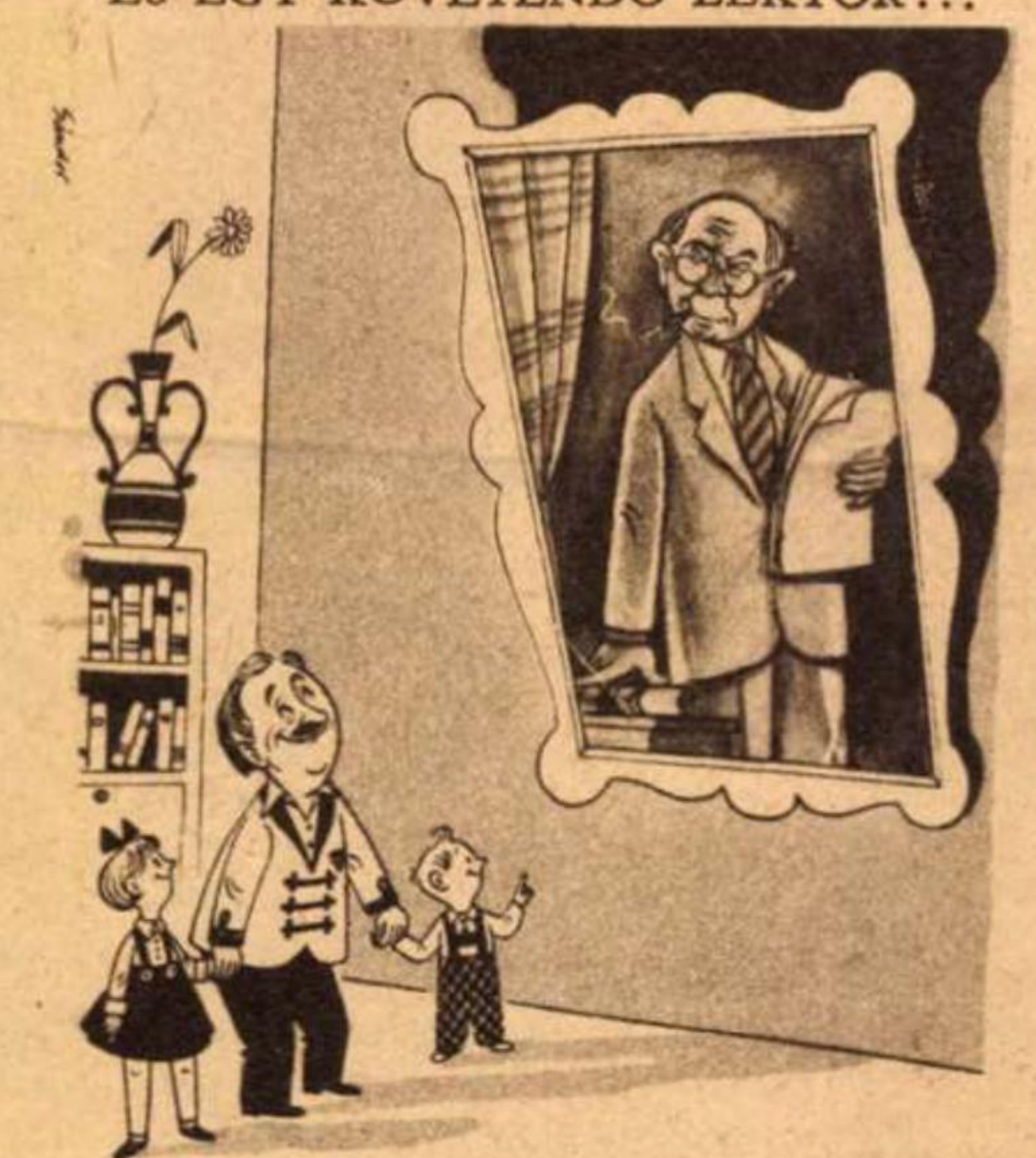

— Látjátok gyerekek, ez a bácsi a kedvenc lektorom...

Néha bizony így történik a képvásárlás

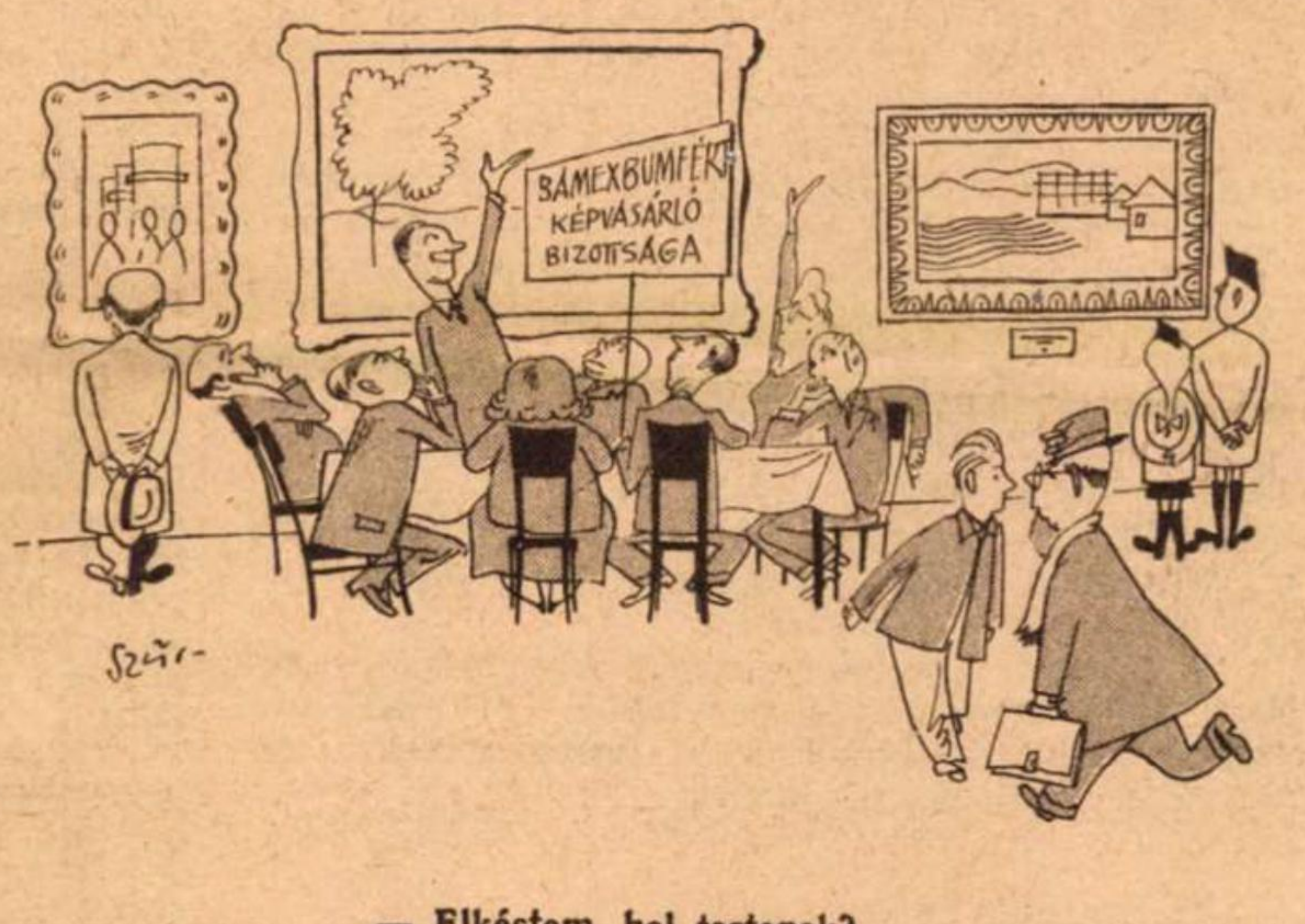

— Elkéstem, hol tartanak?
— Az SzB-nek már tetszik...

Ilyen könyvtáros is akad

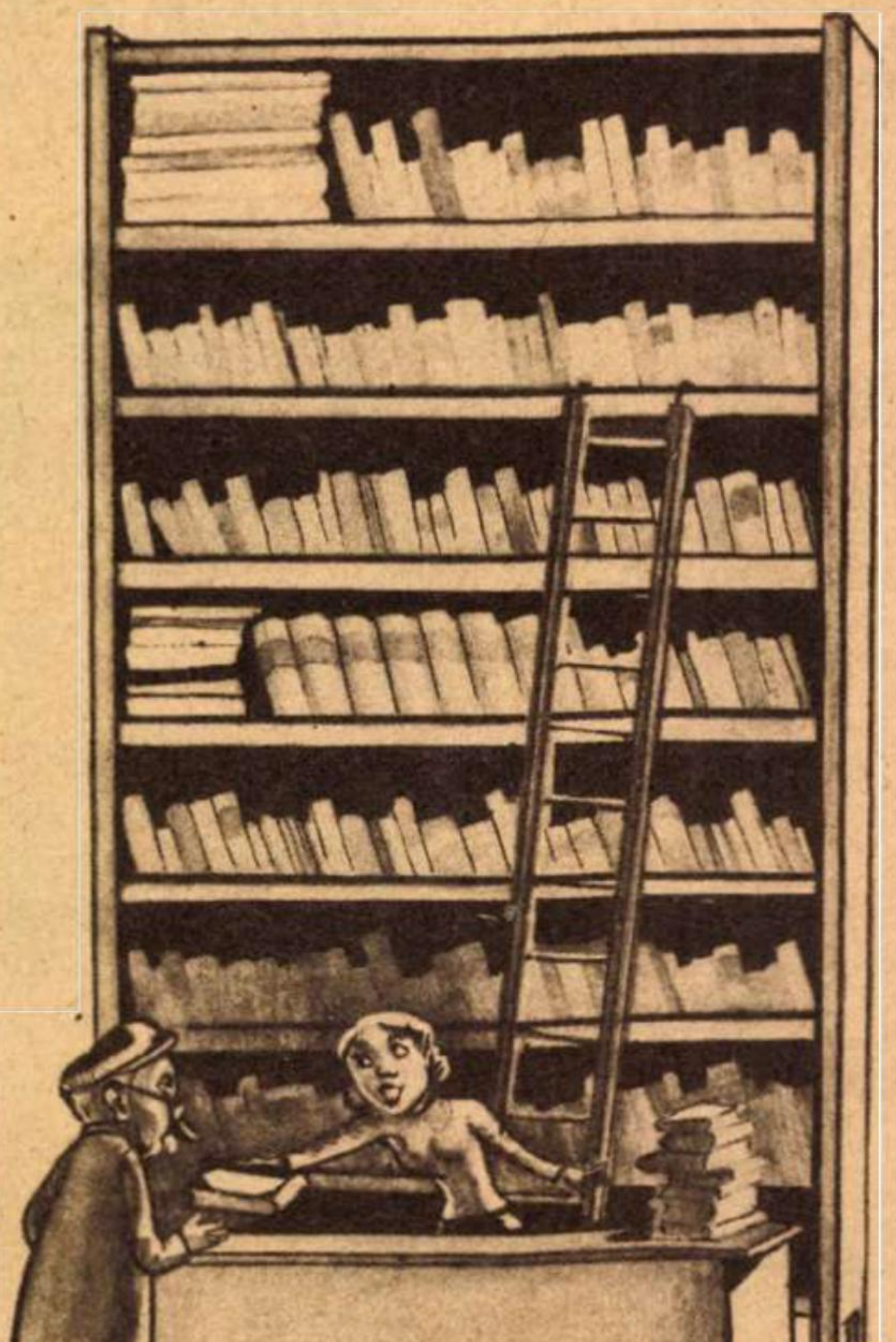

— Ezt nagyon ajánlom elvtárs. Aztán, ha kiolvasta, mesélje el nekem is, hogy miről szól...

Gyorsan elfogynak az ifjúsági kiadványok

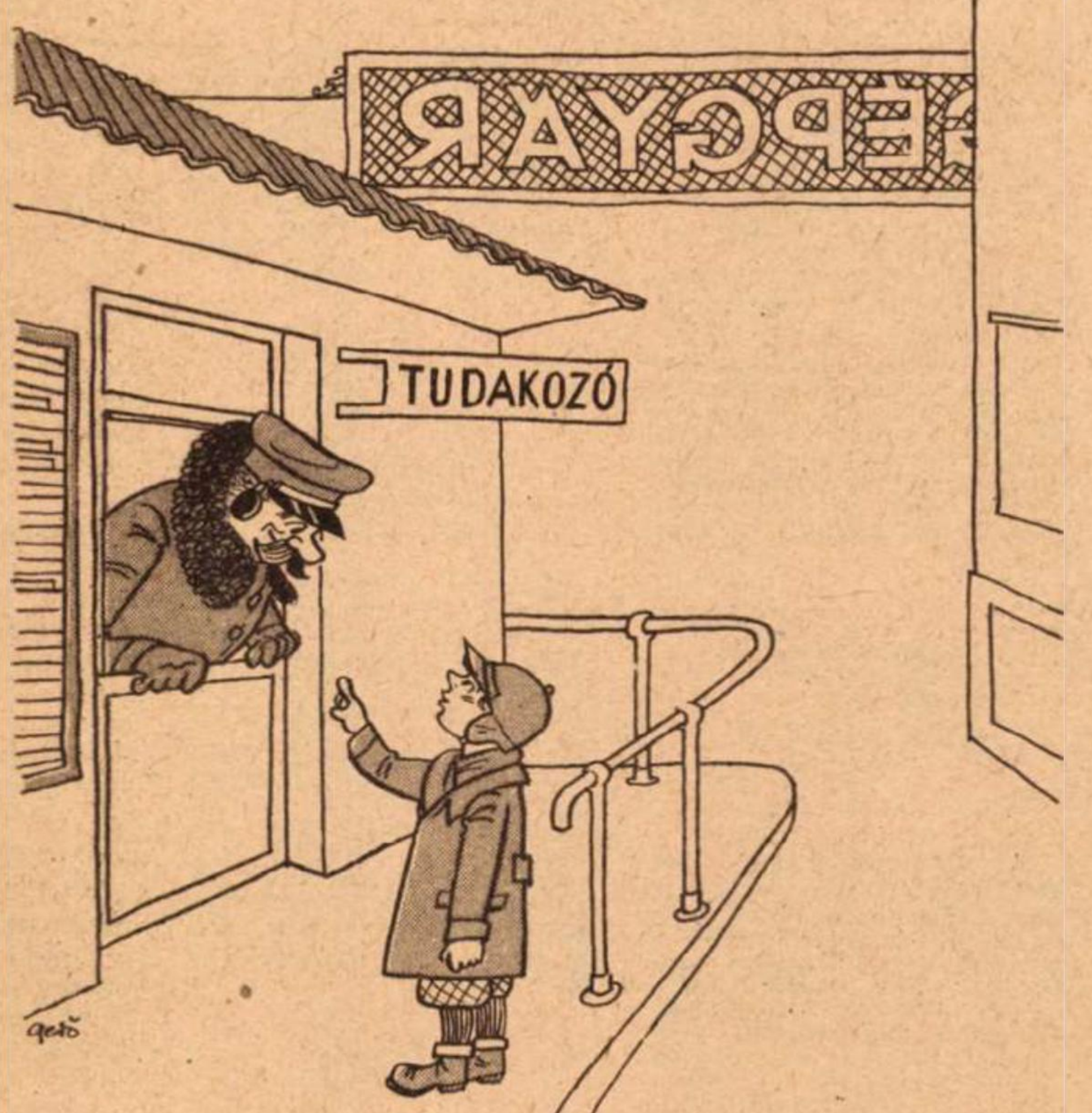

— Az igazgatót keresed, fiam?
— Nem. A Pál-utcai fiúkat. Állítólag a maguk könyvesboltjában még kapható egy példány.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

NÉZZÜNK AZ AKTÁK MÖGÉ...

Gyakorlatlan női kézzel írt levél fekszik előttünk: *„Mindketten fiatalok vagyunk és a jelenlegi körülmények között családi életünk tönkre van téve...“*

E levél írója Tóth Ernőné tarnabódi parasztasszony, férjének, a feketevágásért három és fél évre itélt volt tsz-elnöknek ügyében kéri a hatóságok segítségét.

A hevesi járási ügyészség a hivatalos előírás betartásával megvizsgálta Tóth Ernő ügyének *aktáit* és az itéletet jogosnak, helyesnek találta.

Ezzel az ügy papírforma szerint le is zárulhatott volna, ha a fölöttes igazságügyi hatóság nem adott volna ki egy a hivatalok életében egészen szokatlan utasítást: „Nézzünk az akták mögé!“

Igy azonban kezdetét vette valami, amit semilyen perrendtartás betűje nem ír elő, de annál inkább megköveteli a törvényesség és az emberiesség szelleme.

Külön megbízott utazott le Heves megyébe, hogy „az akták mögé nézzen“. És a hatóságok meg is látták az akta mögött az embert.

A tarnabódi parasztokkal folytatott *nem papírforma* szerint való beszélgetésekből kiderült, hogy Tóth, bár fiatal ember, 1945 óta szakadatlan lelkesedéssel harcol a dolgozó parasztok érdekeiért. Mint volt gazdasági cseléd ő a tsz megalapítója és úgy gazdálkodott, hogy egyetlen év alatt háromszorosára emelkedett a tagság száma. Kiderült az is — amit minden ügyésznek és bírónak amúgy is tudnia kell — hogy azon a télen katasztrofális takarmányhiány volt. A tarnabódi borjas teheneket csak úgy lehetett megmenteni az éhhaláltól, ha a borjak egy részét levágták. Juhász Sándor állatorvos igazolta, hogy az állatok nemcsak levágnivaló állapotban voltak, hanem annyira le is soványodtak, hogy a hivatalos állami átvevőhely Gyöngyösön már el sem fogadta őket. Erre a tsz-tagság maga igyekezett menteni, ami menthető. Pető József VB elnök szerint: „a tagok zaklatták az elnököt, hogy inkább vágassa le a borjakat...“ Mások szerint: „A tsz-ben történt vágásokról a járási szervek vezetői is tudtak, voltak vezetők, akik a levágott állatok húsából is vittek.“ A szomszéd Április 4 tsz tagjai elmondták: „Tóth gyakran segített nekünk, mint kezdő, gyengébb csoportnak“. A saját tsz-ének tagjai pedig újra és újra ismételték: „Tóthnak most is a tagság közt volna a helye...“

Milyen kép bontakozott ki tehát az akták mögül? Egy becsületes ember alapjában indokolt cselekedete, amiből valóban hiányzik egy elengedhetetlen elem: a szabályszerű engedély. A papírforma szerint való ítélkezés éppen egy fontos papír hiányát tudja a legkevésbbé elnézni. Az igazságszolgáltatás az embert nézi és az eleven életet.

A történet vége: A tarnabódi parasztasszony bátor, őszinte levele nem veszett kárba. Tóth Ernő újra szabad ember, a tagság várja vissza a tsz-be. És Tóthék kis családja újra boldog.

Majoros Éva

Ludas Matyi: Kívánjuk, hogy a hatóságoknál szokássá váljék, hogy ne a rideg betűt nézzék, hanem az akta mögött élő embert.

DIÓHÉJBAN

Szinte bokáig ér a tökmag a kalocsai moziban, — írja Bodnár György olvasónk, holott a moziban szemetelni rendőrhatóságilag tilos. Miért engedi meg a vezetőség, hogy a mozi előtt négy-öt asszony árulja a tökmagot? Sürgős intézkedést kérnek azok a kalocsaiak, akik nem rágnak tökmagot a moziban.

*

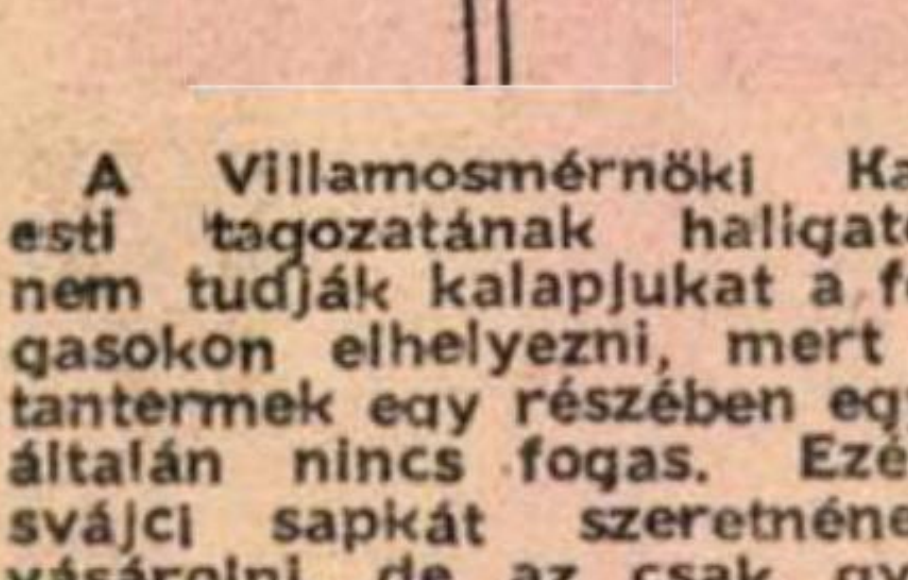

A Villamosmérnöki Kar esti tagozatának hallgatói nem tudják kalapjukat a fogasokon elhelyezni, mert a tantermek egy részében egyáltalán nincs fogas. Ezért svájci sapkát szeretnének vásárolni, de az csak gyerekméretekben kapható a Röltex-üzletekben, — panaszolják az egyetemisták. Szerintük: legyen fogas is meg svájci sapka is.

*

A tiszaföldvári tűzoltó úttörőpajtások rádiót nyertek a szerelési versenyen. A rádiót azonban az úttörők nem kapták meg, hanem az a tisszaföldvári Malom-utcai iskola egyik, majd másik tanárához került. — sérelmezi a Szolnok megyei Tűzoltó Osztályparancsnokság.

*

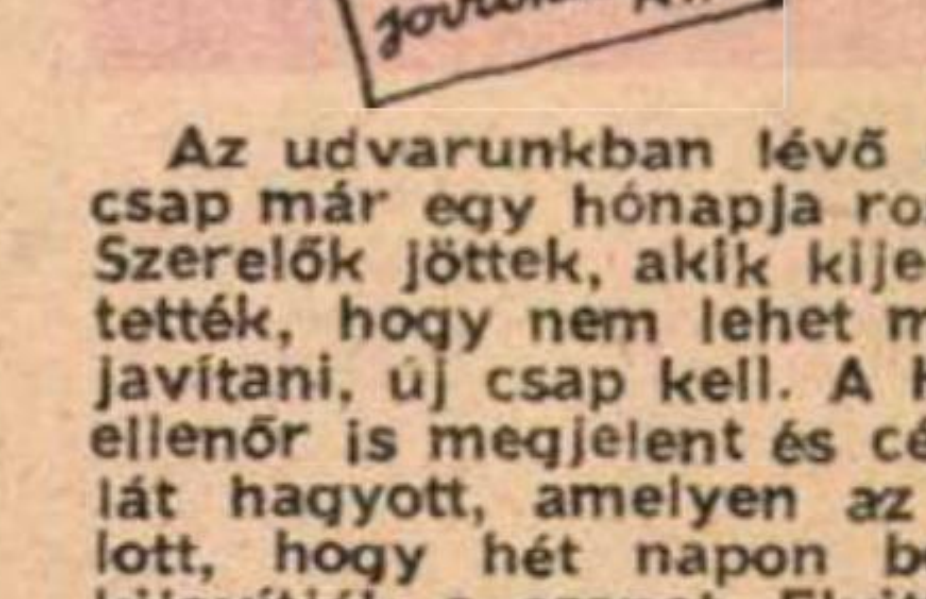

Az udvarunkban lévő vízcsap már egy hónapja rossz. Szerelők jöttek, akik kijelentették, hogy nem lehet megjavítani, új csap kell. A KIK-ellenőr is megjelent és cédulát hagyott, amelyen az állott, hogy hét napon belül kijavítják a csapot. Elvittem az írást a KIK-hez, — ahol mindent megígértek, de az ígéretet nem tartották be. Ha mégis lesz új csap: jóízüt iszunk majd a budafoki KIK egészségére, — írja Sziklai István (Honfoglalás-út 5.) levelezőnk.

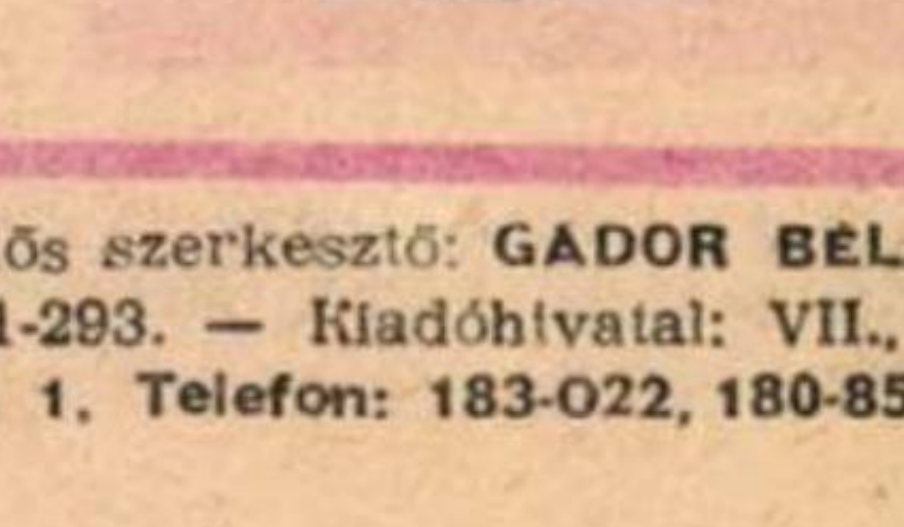

Mélyhűtés a Géza-utcában

Munkahelyünk egy épületben van a Találmányi Hivatallal. Nyilván ennek köszönhetjük; hogy didergő szemlélői lehetünk a „hűtőtest“ nevű szenzációs találmánynak. Az ötletért a Találmányi Hivatal gondnokát illeti a dicséret, néki ugyanis most jutott eszébe a decemberi hideg időt kihasználva — a központi fűtés kazánjainak javítása.

Mi, vacogó fogú dolgozók, meggémberedett tagokkal ülünk íróasztalunknál és azon gondolkodunk: mennyivel jobb ötlet lett volna, ha a javítást nyáron végzik el.

Üzenjük a gondnoknak: ne kísérletezzen emberek „mélyhűtésével“. Találmányát inkább a „Mirelit“-nél hasznosítsa.

Gál Jánosné,
az Országos Szociálpolitikai Központ előadója

A zalamerenyei dolgozó parasztok kérik...

A zalai dombok közé ékelt kicsi falu sanda szemekkel tekint a magasan emelkedő hegyoldalakra és örül, mert az ősz általában csapadékmentes volt; de fél, hogyha bejön a hó és utána az olvadás, akkor ismét az ürgesors vár reá elkerülhetetlenül. Nagy oka van ennek. Akiket illet, azok már tudják ezt 1949 december óta. Ekkor ugyanis a Szombathelyi Vízrendészet — ma: Kultúrmérnöki és Belvízrendező Hivatal, Sztálin-út 24. — értesítést kapott arról, hogy a község közepén vezető főárok, mintegy négy kilométer hosszúságban úgy feltöltődött, hogy kivájatása feltétlenül szükséges. 3915/1949. sz. alatt Éry István aláírással ki is adtak egy határozatot, mely szerint törvényes kötelességnek tettünk eleget, amikor 1950. január 19-i hatállyal ki kellett vágnunk az összes fákat gyökerestül, amelyek az árok két oldalán nőttek 3—3 méter szélességben.

Azóta nem egyszer hajolt össze, szép szomorú fejekkel négy-öt magyar, akiket ki kellett lakoltatni az áradás miatt hajlékukból — azzal a 15—20 gazdával, kiknek meg az állataikat kellett máshová szállítani az árokparttól nem messze fekvő istállóikból.

Itt van előttem annak a kérvénynek a másolata, melyet 53 zalamerenyei kisparaszt írt alá és a tsz-nek egy, a községnek két küldöttje vitt Budapestre mult évi szeptember 21-én a Mezőgazdasági és Vízgazdasági Igazgatósághoz (Alkotmány-u. 29.). Itt Vaits Ferenc főmérnök szépen meg is hallgatott bennünket — mondják, itt mellettem — de ennek ismét három hónapja.

Kaszálóinkat, gyümölcsöseinket tavaly is megfürdette a patak. Pedig több szarvasmarhát szeretnénk nevelni, ha volna takarmány. Kútjaink vízszintje a magasan folyó patakvíztől szennyeződik. Lakóházak, utak bizony a megengedettnél sokkal nedvesebbek. Miért is? Miért is? Miért is?

Ha nem kapunk segítséget, akkor is teljesítjük erőnkhöz képest begyüjtési kötelezettségeinket. De miért nem kapunk már igenlő, akár elutasító értesítést ügyünk felől valahonnét?

Somogyi Gyula ig. tanító
Zalamerenye

Kedves Ludas Matyi!

A Száva-pályaudvaron dolgozom. Több esetben előfordult, hogy mikor a 8 vagy 9 órás kocsiszolgálatot letöltöttük, nem mehettünk haza, mert várnunk kellett a másnapi beosztásra. Néha egy-két óra is eltelt, amig megkaptuk a munkabeosztást. Kérésünk: intézd el Ludas, hogy mire végzünk a szolgálattal, a másnapi munkabeosztás is legyen készen.

Kiss 39. István kalauz,
Száva-pályaudvar

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi cikkének megjelenése után mindössze két nap telt el és már elő is került a MÁV-nál az elveszett és hetek óta keresett vaságyam.

Ónody György
egyetemi hallgató

Valóban helytelen volt, hogy Budapest legforgalmasabb helyén a Télapó ünnepség előtt napokig zárva volt vállalatunk könyvesboltja. A hibát magyarázza, de nem menti, hogy október 1. és december 31-e között hatvan budapesti könyvesboltban kell leltározni. A jövőben nagyobb körültekintéssel készítjük el a leltározási ütemtervet.

Állami Könyvterjesztő V.

Egy csendes lakó...

Zugló, fejlődő kertvárosunk egyik csendes utcája; kertes házak, fák, virágok! Milyen nehéz néha ilyen „csendes“ helyen pihenni! Például a Lőcsey-utca 37. számú házban...

Az alattunk lévő albérlő igen csendes, jómodorú fiatalember. Ügy mondják: ideális lakó, szolid és egyedülálló. Szereti mindenki, ő is viszont mindenkit, ezenkívül ő nagyon szereti a zenét. Mandolinozni szokott. A nyáron sokszor szórakoztunk este: mandolinozott a kertben, mi pedig az alkonyban hallgattuk. Lakótársunkat felbuzdította a siker: zenei szenvedélye az egekig csapott és magával ragadta barátait is. Zenekart alakítottak! Alattunk... Egy emelettel lejjebb.

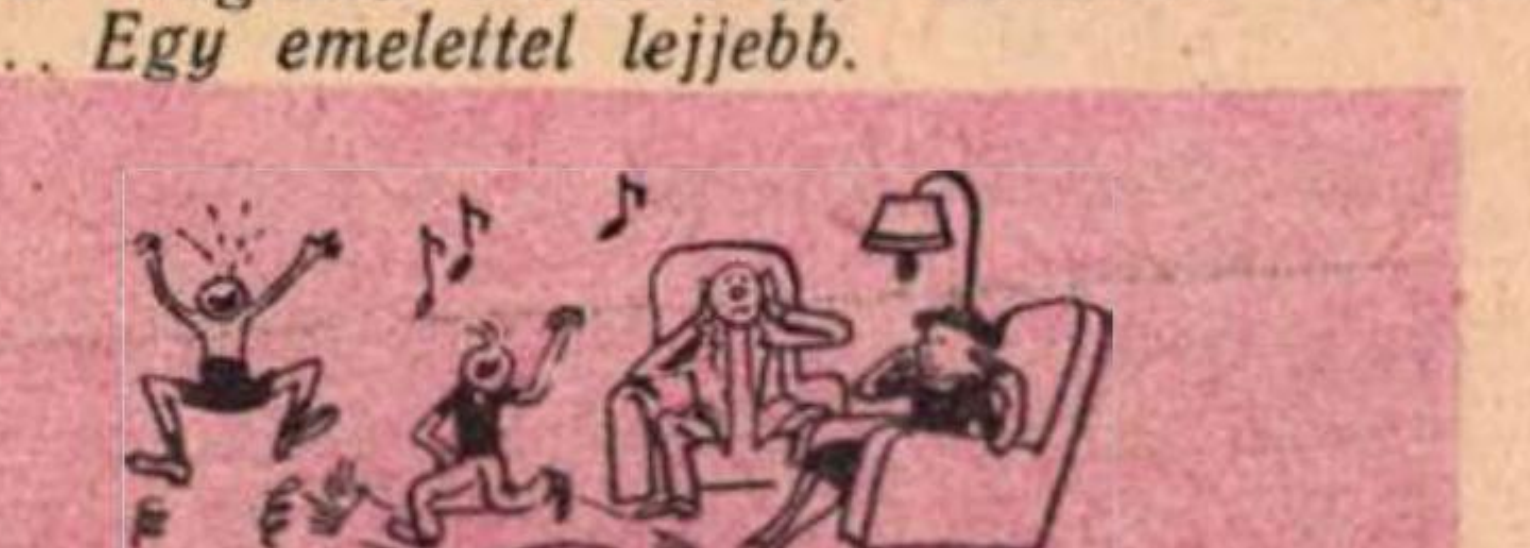

Minden este ötkor szép csendes dallamokkal kezdik. Ezt még bírjuk. Két süldő fiam ilyenkor már hegyezi a fülét, a padlóra hasalnak, s igyekeznek úgy énekelni, ahogy lentről hallják. Aztán egyre szilajabb, vadabb „dallamok“ kelnek szárnyra, különösen úgy nyolc óra felé. Kilenckor érkezik el a gyönyörök teteje: már „összeszoktak“ a zenekar tagjai. Megjön a dobos is... Mint a cirkuszi zenekar, úgy játszanak. Egyre hangosabban... Fiaim — akiknek már rég aludniok kellene — mint a megvadult cirkuszlovak, vágtatnak körbe-körbe a szobában... Lentről az egyre erősödő dobszó, csinnadratta, s fenn a gyerekek vágtatása. Igy megy ez mindennap, este tizig. Akkor a zene elhallgat, s én „áldom“ a fiatalembert, akit valamikor az egész házban mint szolid, egyedülálló, csendes lakót emlegettek.

Lendvai Vera

„Mintaotthon“

Szeptember 30-án vettük át a Landler Jenő-utca 14. szám alatti újonnan átépített diákotthonunkat. Mintadiákotthont akartunk itt létesíteni.

A beköltözés után bosszantó hiányosságokat fedeztünk fel.

Kezdjük az ablakkal. A dupla ablak belső fele nyitható, a külsőt azonban tisztítani sem lehet, mert hozzáférhetetlen. Második számú furcsaság: a fürdőszoba közepén lefolyó van, de a kövezet nem a lefolyó, hanem az ajtó felé lejt.

Az elvarázsolt diákotthon zuhanyozója alatt lévő medence olyan keskeny, hogy használatkor csak a víz kis része folyik ide. Zöme — mivel a zuhanyozó karja kinyúlik — a fürdőszoba kövezetére záporozik.

A csapok rövid használat után elromlottak. Azokat állandóan javítani kell. Az egyik szobasor kéménye rossz, a kályhák füstölnek.

Van más bosszúságunk is. A Gázművek nem kapcsolták be a gázt. Megtudtuk, hogy a gáztűzhelyt olyan vezetékre szerelték, amelyet csak későbbi időpontban fognak használni. A gázmérőt a gázt tartalmazó vezetéken hagyták. Magunknak kell átszerelni — faltöréssel.

Az ajtókkal is baj van: nem záródnak. Végül pedig, hogy a padló se maradjon ki a sorból: felpúposodik.

Ki a felelős? Az építő tröszt? A tervező? A Ludas Matyi talán gyorsabban kap feleletet, mint mi.

Apáczai Cseri János
pedagógiai főiskola
tanulmányi osztály.

Aminek nem szabadna lennie...

A MÁVAG mozdonyműhelyében rossz a fűtés, máglyával tüzelnek.

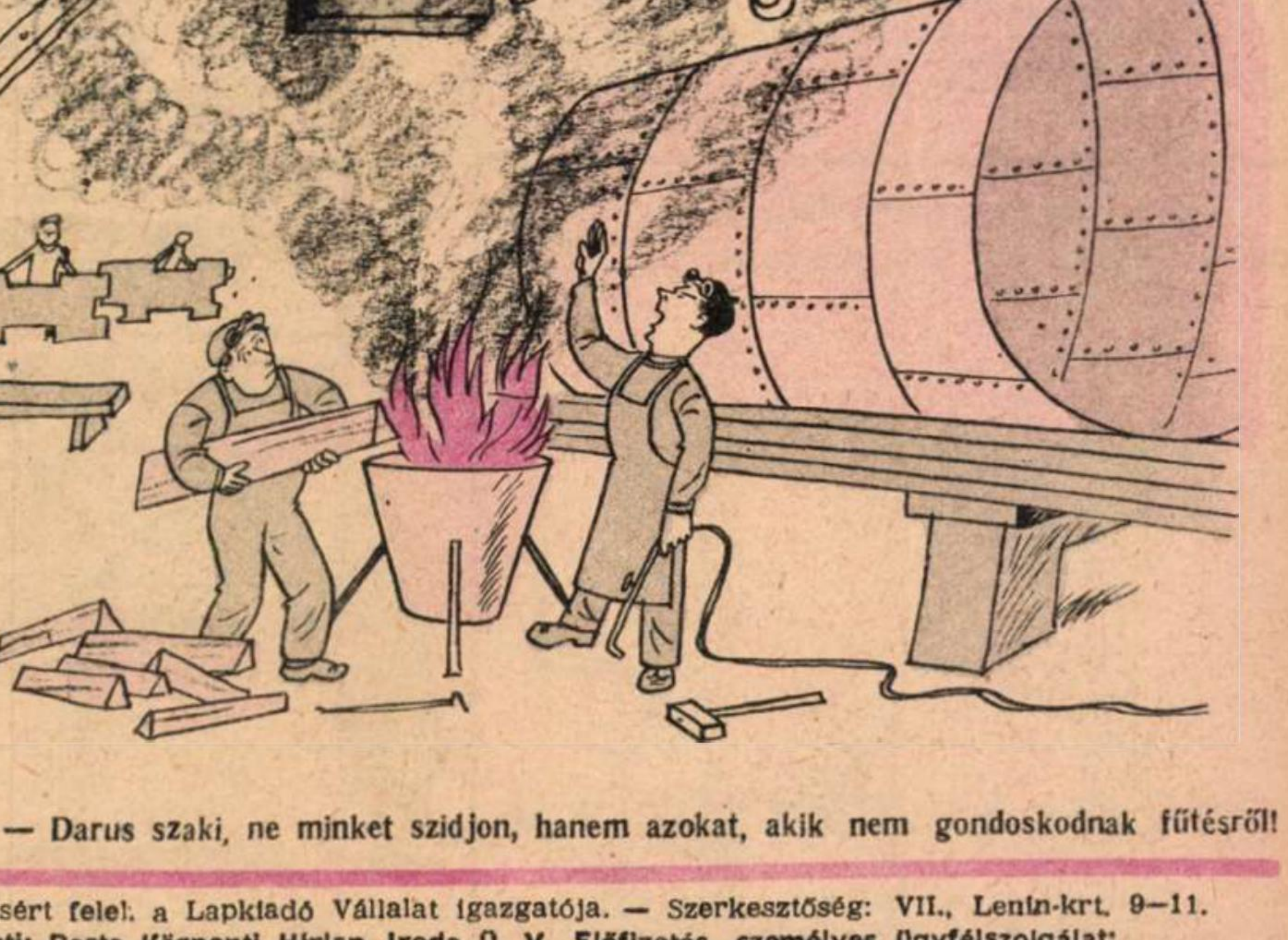

— Darus szaki, ne minket szidjon, hanem azokat, akik nem gondoskodnak fűtésről!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA,** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11.
Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda 0. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat:**
V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda. V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — **Példányszám: 287,900**